

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 14
ΚΥΡΙΑΚΗ 15 Ιουλίου 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΤΟΑ ΣΑΒΒΙΔΟΥ
(Πατησίων 31 Αθήναι)

Διευθύνεται υπό επιτροπής επιστημόνων και λογίων
Αρχισυντάκτης: Δ. ΜΑΝΕΝΤΗΣ

Η ΘΕΣΙΣ ΜΑΣ

Πολλοί αναγνώσται και συνδρομηταί, συμπολίται και μή, μάς γράφουν καθ' ἐκάστην μακροσκελὲς ἐπιστολὰς διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τῶν ὁποίων ἀφίουν νὰ διαφαινεταί ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν καὶ τὴν χαρὰν τῶν δια τὴν ἐκδοσὶν τοῦ φύλλου, ἐν ἀσθενὲς παράπονον πρὸς τοὺς κατέχει δια τὴν τῆς ἐφημερίδος ταύτης χαρὰς τῆς γραμμῆς πορείας καὶ καὶ διὰ τὸ ὅποιον ἀσφαλὲς καθ' ἡμᾶς δὲν δικαιολογοῦνται ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλλον τρανότερον εἰς τοὺς ἀπεδείκνυε.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κεφαλληνῶν» οὐδὲ πόρρωθεν διανοήθη ποτὲ νὰ ὑφώσῃ τὴν σημαίαν τοῦ κακῶς ἐννοουμένου τοπικισμοῦ καὶ ν' ἀγνοῇ τὸ Ἐθνικὸν Σύνολον, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμα ἠγωνίσθησαν οἱ Κεφαλλήνες τὸν καλὸν καὶ ἐπίμονον ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας λαμπρύναντες διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τῶν τὰς δέλιους τῆς Ἐθνικῆς Ἱστορίας.

Τὸ τοιοῦτον εἶς ἦτο ἀνάξιον ἡμῶν καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου μας καὶ μόνον ὡς ἀστεία ὑπόθεσις εἶς ἠδύνατο νὰ λεχθῇ.

Ἀπλῶς καὶ ὡς εἶναι πολὺ φυσικὸν μία ἐφημερίς οἷα ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κεφαλληνῶν» δὲν εἶνε δυνατόν εἰμὴ ν' ἀποβλέψῃ περισσώτερον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Κεφαλληνιακῶν συμφερόντων καὶ δὴ τὴν ἔνωσιν τῶν ἀπανταχοῦ Κεφαλληνῶν, οἷος δηλονότι καὶ ὁ κυριώτερος λόγος διὰ τὸν ὅποιον μὴ ἐπαγγελματίζαι δημοσιογράφοι ἡμεῖς, ἐξεδώσαμεν ταύτην καὶ κατήλθομεν πλησίον εἰς τὸν ἑνωτικὸν τοῦτον ἀγῶνα μας ἐκ τοῦ ὁποίου πλείστα εἶσα ἀγαθὰ διὰ τοὺς Κεφαλλήνας, τὴν ἰδιαιτέραν ἡμῶν πατρίδα ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθνος προσδοκῶμεν.

Μάλιστα δὲ εὐχόμεθα ὅπως τὸν ἀγῶνα ἡμῶν τοῦτον, ἐμμοῦντο καὶ αἱ λοιπαὶ Ἑλληνικαὶ ἐπαρχίαι διότι πιστεύομεν καὶ ἔχομεν δόγμα ἡμῶν ἐν προκειμένῳ, ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν μονάδων σφρηλατοῦνται οἱ ὕμεις ἔθνικοι ὄργανισμοὶ καὶ προβάλλει ἐντεῦθεν ἡ καλλιτέρα αὖριον τῶν ἔθνων ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν καὶ νὰ προσδεύσων.

Δὲν θὰ ἔπρεπε συνεπῶς νὰ ξενισθῶσι μερικοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ νὰ ἀπεύσουν εἰς τὰς κρίσεις διότι τὰς περισσοτέρας ἡμῶν στήλας ἀπασχολοῦν ζητήματα μονομερῶς Κεφαλληνικὰ ἀφοῦ αἱ αἱ ἰδίαι αὐταὶ στήλαι εἶνε καὶ θὰ εἴπω πάντοτε Ἑλληνικαὶ ὅπως Ἑλληνες εἴμεθα καὶ οἱ Κεφαλλήνες.

Ἀνέρομενοι τὴν σκολίαν ἐδὼν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῶν ὁποίων πλείστακις ἀπὸ τῶν ἀπλῶν τούτων διεκηρύξαμεν δὲ ἀπομονοῦμεν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπαίμονας ἀδελφοὺς ἡμῶν, εἴτε εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Στερεολαδινῶν ἢ Πελοποννησίων ἀνηκούν εἴτε τῶν Μοκεδόνων καὶ Θρακῶν ἢ τῶν λοιπῶν νήσων καὶ Μικρασιατικῶν.

Τούναντιον αἰσθανόμεθα ὑφίστην ἑθνικὴν ὑπερηφάνειαν διότι

ἔχομεν ὁμοίους ἀδελφοὺς καὶ γινόμεθα ἐμπλεοὶ χαρᾶς ὁσάκις τοὺς αἰσθανθῶμεν πλησίον μας εἰς τὸν στίβον τῆς ἑθνικῆς μας ἐν γένει ζωῆς.

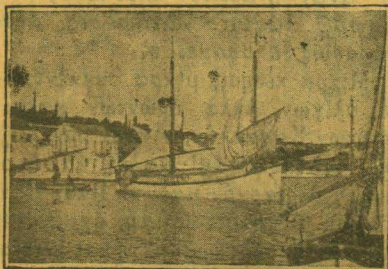
Τὰς ἑθνικὰς ἐπάλξεις μηδέποτε θὰ ἐγκαταλείψωμεν, ὡς ἄλλωστε τοῦτο περιτρώως μαρτυρεῖ καὶ ἡ ὅλη ἱστορία τῆς νήσου μας.

Ἡ θέσις ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων

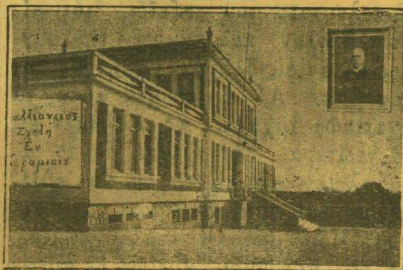
τούτων, κρατεῖται πάντοτε τιμῶς καὶ ἰσχυρῶς, συγκαταλέγεται δὲ μάλιστα καὶ ὡς γνωστὸν εἰς τὴν ἐπίσηλον θέσιν τῶν Ἀκριτῶν καὶ τοι ὡς σύνθημα τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν εἶνε οἱ Κεφαλλήνες διὰ τοὺς Κεφαλλήνας καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, διὰ δὲ τῆς Κεφαλληνίας στολίδι ἀμύθητον τοῦ Ἐθνικοῦ συνόλου.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΣ

Κεφαλληνιακὸν φωτογραφικὸν ρεωορτάζ

Φισκάριο Κεφαλληνίας
(Φωτογρ. κ. Πατριάρχου)

Βαλλιάνειος σχολὴ Κεραμειῶν

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Παρέα Κεφαλλήνων εἰς κυνήγιον μετὰ τὸν φόνον προκοδείλου
(Φωτογραφία κ. Δελαπόρτα)

Ὁ Κεφαλὴν Κ. Δενδοινὸς εἰς τὸν

Ὀλυμπιον

Σκοπευτικοὶ ἀγῶνες Βόλου
Πρῶτον βραβεῖον ὁ Κεφαλὴν
Χωροφᾶς

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Νὰ τυφεκισθοῦν

Ο ΑΤΥΛΗΣ Κεφαλλήν κτηματίας τῆς Λαρίσης Καρούσος ἐσφάγη ἀγλῶς ὑπὸ τῶν ἀπαγαγόντων αὐτόν. Λεγεαὶ ὅτι οἱ δολοφονήσαντες τὸν συμπολίτην δὲν εἶναι κοινοὶ λησταί, ἀλλὰ εὐπόλητοι(;) πολῖται τῆς Λαρίσης, οἱ ὅποιοι καὶ συνελήφθησαν ἀπὸ τὰς ἀρχάς.

Πάντως ἡ ἀξίωσις τῆς κοινῆς γνώμης εἶναι νὰ τυφεκισθοῦν ἀμέσως καὶ ἐπὶ τόπου οἱ στυγεροὶ κακούργοι. Ὅχι ἀναβολὲς καὶ διαδικασίες. Ὅχι ἐπιεικεία. Ὁ πέλκυς τῆς δικαιοσύνης πρέπει νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Καρούσον.

Δόντι πονεῖ...

ΜΕΤΑΕΥ τῶν ἀνωτέρω «εὐπολήπτων» κακούργων συμπεριλαμβανεται καὶ ἓνας ὁδοντίατρος. Ἀλλοτε οἱ πλ νόδιοι ὁδοντίατροι ἐκήρυττον ἀπὸ τῆς ἀμάξης των. «Δόντι πονεῖ... δόντι θγαίνει...» Τώρα ἀλλαξαν οἱ καιροί. Οἱ ὁδοντίατροι πονεῖ δὲν πονεῖ τὸ δόντι δὲν θγαίνουν δόντι, ἀλλὰ κόβουν κεφάλι.

Ἰατρὸς καὶ Πάουερ

Ο ΓΙΟΡΓΟΣ τῆς Συγκοινωνίας κ. Χρηστομάνος διέψευσε τοὺς κακεντρεχεῖς ὅτι δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος διὰ τὸ ἐν λόγῳ ὑπουργεῖον.

Ἡ γνωστὴ ἐταιρεία Πάουερ ἀνέλαβε νὰ κάμῃ τὸν καθηγητὴν τῆς ἱατρικῆς νὰ ἐξασκή καὶ ὡς ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας τὰ ἱατρικὰ του καθήκοντα ἐπὶ τῶν φονευμένων ὑπὸ τοῦ τριφασικοῦ τῆς ρεύματος.

Καὶ ὁ μὲν κ. Χρηστομάνος ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπασχόλησιν ταύτην, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πολῖται ἐλπίζουσι ὅτι ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονή των νὰ δεξοῦν ἓνα σύστημα τριφασικὸν εἰς τοὺς διευθύνοντας τὴν ἐταιρείαν, τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς φάσεις θὰ εἶναι...εὐλο, εὐλο εὐλο.

Ἡ κραυγὴ...

ΤΟ «ΜΕΛΛΟΝ» τοῦ Ἀργοστολίου, λαμβάνον ἀφορμὴν ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Εὐσταθίου Γιαννουλάτου ἐκ φθίσεως γράφει τὰ ἑξῆς:

«Δὲν σὰς προξενεῖ ἄραγε πόνον αὐτὴ ἡ κατάστασις; Δὲν σὰς συγκινεῖ ἡ εἰκὼν ποὺ παρουσιάζει ἡ πανταχοῦ φθισίωσα Κεφαλληνία; Ὑπάρχει δευτέρα οἰκογένεια εἰς τὴν πλιν καὶ τὰ χωρία ποὺ νὰ μὴ μαστίζεται ἀπὸ τὴν φθίσιν; Διατί λοιπὸν δὲ προσέχουσιν ἐπιδιορθοῦν εἰς τὴν ἑλληνικὴν δυστυχίαν; Ὑπάρχουν τὰ γαμματικὰ μέσα διὰ νὰ ἰδρῶν φθισίαν; Ὑπάρχει καὶ τὸ καταλλήλον πρὸς τὸν πόρον. Λεῖπει μόνον ἡ θέλησις τῶν ἀρμοδίων. Ἀλλ' εἶναι πρᾶτον νὰ λείπῃ ἡ θέλησις.»

Αὐτὰ γράφει τὸ «Μέλλον». Ἡμεῖς ἐγράψαμεν πρὸ καιροῦ καὶ θὰ ἐπανελέθωμεν δριμύτεροι.

ΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΜΑΣ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΣΤΗ ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΑ;

Ομιλεί ο καθηγητής κ. Ι. ΜΕΣΟΛΩΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΛΛΑΣ Η ΓΑΛΛΙΑ;

Με έρωτάς, φίλη «Εφημερίς των Κεφαλλήνων» εάν έμεινα ευχαριστημένος εκ της τελευταίας επισκέψεώς μου εις την πατρίδα μας;

Σας απαντώ, εις γλώσσαν απλουστεράν, όπως θέλεις, ότι έμεινα κατενθουσιασμένος. Άρκει, ότι επισκέπτεται τις τόσον ωραίαν πατρίδα. Έπειτα ο επισκεπτόμενος το χωριό του, εκεί που είδε πρώτα το φως της ημέρας—εκεί που εδαπτίσθη—εκεί, που έχει την εκκλησία του, που μικρό παιδί έβόηθει με την παιδική του φωνήν τον Ιερέα του χωριού του εις τας διαφόρους τελέτας, και ιδία εις τας πανηγύρεις των χωριών της Κεφαλληνίας, αι οποίαι έχουν πολύ το ευφρόσυτον, το πανηγυρικόν με τους άριστους των ψαλτών, με τας άρτοκλασίας των, με τας σπερνά των, με τας άνθη των, με τας μελωδικάς αληθώς κωδωνοκρουσίας των—εκεί, που έχει την μικράν του πλατείαν, την λεγομένην κουδένταν, η το άλωνι, έξω του χωριού, όπου έπαιζε στα παιδικά του χρόνια· εκεί που έμαθε τα πρώτα γράμματα. Όλα αυτά και άλλα πολλά αναμνηστικά ήμερών αρχαίων, άθώων, χρόνων αρχαιοτέρων, ότε τα ήθη και τα έθιμα και αι άντροφαί και αι παιδιαί είχαν άλλον χαρακτήρα, άλλως διάφορον των σημερινών ανατροφών· εκεί που είχε την πρώτην του κατοικίαν, σωζομένην μέχρι σήμερα η έρειπωμένην εκ διαφόρων λόγων και περιστάσεων, και διαφυλαττομένην ως προγονικόν ιερών έδαφος, η εάν εκ της μικράς εκείνης καλύθης έξηληθον γόνι, ότινες άνήγειραν επί αυτής οικίας μεγαλοπρεπείς, η άντι πλούτου απέκτησαν όνομα χρηστόν, και εδόξασαν το καλυδάκι των, το χωριό των, ότε και η χαρά μεγίστη, όλα αυτά δια τον ευαίσθητον Κεφαλήνα έχουν ιδίαν τέρψιν, αναζωογονοῦσαν αυτόν, και όλα αυτά αι γλυκεΐαι αναμνήσεις τον μεταφέρουν εις χρόνους άλλους, νέους, του άνοφου του φρόνημα, του δίδουν ζωήν.

Είναι ίσως φαντασία· αλλά και δεν είναι, διότι αι ώραιαι αναμνήσεις ανανεώνουν σώμα και νούν και καρδίαν. Ο άνρ του χωριού μας, αι κορτες του, τα δένδρα του, και αι μεγάλαι ελαΐαι του, τα άντικεί-

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Κατά τας έρχομένας εκλογάς της 19ης Αυγούστου ο Νομός Κεφαλληνίας και Ιθάκης θα δώση 4 βουλευτάς ως ακολούθως. Ιθάκη (πληθ. 9159) 1 βουλευτής Κραναιά (πληθ. 29022) 1 βουλευτής Πάλλη (πληθ. 15615) 1 βουλευτής Σάμη (πληθ. 13380) 1 βουλευτής.

Ο κ. Κοντομίχαλος

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ Κεφαλήν του Σουδάν Γεωσίμμος Κοντομίχαλος, ο τιμών το Κεφαλληνιακόν όνομα καθ' όλην την Αφρικήν, απέστειλε εις την «Εφημερίδα των Κεφαλλήνων» ύπερ ένισχύσεως του έργου της. Δίνας ο. Ευχαριστούμεν τον καλόν συμπολίτην δια την εύγενή αυτού συνδρομήν.

μενα, που του υπενθυμίζουν την νεότη του, είναι όλα αυτά μία κολυμβήθρα, που ξαναβαπτίζεται ο άνθρωπος, είναι ένα μύρον, που ξαναχρίεται και ευωδιάζει και ζωντανεύει, και κιλίτερα περιπατεί, και γελαστός περιέρχεται, μονολογών και αναπολών τα περασμένα, τους στενούς δρόμους του χωριού του. Και όταν συναντά, γέροντων ήδη αυτών, άλλους γέροντας, μετά των οποίων συνείπαζε και εις το αυτό σχολείον πηγαινάν, όταν ήσαν μικροί, τότε η χαρά και η συγκίνησις συγχρόνως των συναντωμένων με την ανάμνησιν των παιδικών των χρόνων, έχουν τι το ύψηλόν, το ιδεώδες, το ευγενές, το άνακουφιστικόν.

Όλα αυτά, αγαπητέ μου κ. Μανέντη, με έκμαυν να γοητευθώ από το τελευταίο μου ταξίδι, διότι έχον εύκολον και ταχείαν την συγκοινωνίαν εις όλα τα μέρη της νήσου μας. Άς αφήσωμεν αυτά, τα σχετικώς αρχαία. Άς έλθωμεν εις τα νεώτερα. Είσέρχεται με το άτμόπλοιον στο εύμορφον και εύλιμενον και σπάνιον λιμάνι του Άργοστολίου μας. Οί λεμβοϋχοί μας, καλοί, πρόθυμοι, κυρίως δε πιστοί και τακτικοί, σε υποδέχονται με χαράν, άρκούμενοι άνευ μεμψιμοιριών εις την διδομένην άμοιβήν των. Έξέρχεται εις την ωραίαν και αναπαυτικήν αποβάθραν σε άναμένουν τα ώρατα και εύπρεπή αυτοκίνητα με τους καλούς και δεξιούς σωφέρ δια τας έξοχάς η τα χωριά. Άλλά αν δεν θέλεις να πās άμέσως εις τας έξοχάς η το χωριό σου, η εάν δεν έχεις η δεν εύρίσκης οικίαν κατάλληλον εν αυτή, η εάν θέλεις να μείνης επί όλίγας ήμέρας η και καθ' όλον το θέρος εις το ώρατον και δροσερόν Άργοστόλι, τότε θα ζητήσης ξενοδοχείον εύπρεπές, εκπληροῦν σχετικώς τουλάχιστον τας συνήεις αναπαυτικές ανάγκας της ευάρεστον διαμονής στην πατρίδα σου.

Εδώ, φίλε κ. Μανέντη, εδώ καταφαίνεται η κυρία έλλειψις του τόπου μας, όπερ και το έρώτημά σας.

Μας λείπει εν ξενοδοχείον εύάερον, εύρύχωρον, κείμενον εις καλήν και αναπεπταμένην θέσιν, παρέχον όλην την άπαιτουμένην δια παραθερίζοντα άνεσιν και θέαν. Οί διευθυνταί των υπαρχόντων ξενοδοχείων ύπνου είναι καλοί και πρόθυμοι να σās παράσχουν πāsαν εύκολίαν, αλλά στεροῦνται των μέσων, κυρίως τα οικήματά των είναι στενόχωρα και ακατάλληλα δια ξενοδοχεία, περιωρισμένα, πεπαλαιωμένα, στερούμενα κυρίως μιας κίθουσης μεγάλης δια την συγκέντρωσιν των ξένων, στερούμενα μιας βεράνδας μεγάλης, έχουσης πρόσκον προς την θάλασσαν κυρίως, προς ανοικτόν όρίζοντα, όπου να συγκεντρώνται αι παραθερίζουσαι οικογένειαι και π. μ. και κυρίως τας έσπερινάς ώρας. Η ώρατα, αλλά άνεμετάλ-

λευτος και άπεριποίητος πλατεΐα του Μέτελα δεν είναι θέσις κατάλληλος δια ξενοδοχείον. Ός υπόδειγμα και ώρατον σχέδιον άναφέρω το εν Σπέτσαις «Ποσειδώνειον» το όποτον με όλα τα άπαιτούμενα αναπαυτικά μέσα ίδρυσεν ιδία δαπάνη χάριν της πατρίδος του ο κ. Σωτήριος Αναργύρου, και το ένοίκιασεν με μικρόν ένοίκιον εις δραστήριον ξενοδόχον, ώστε και ούτος να συντηρή αυτό καλώς και να ώφελήται, άμα δε και κόσμος καλός εξ Αθηνών και Πειραιώς κυρίως να παραθερίζη εις το ώρατον αυτό νησί, εις το όποτον πρό της ίδρύσεως του μεγαλουργούτου ξενοδοχείου ελάχιστοι παρεθέριζον, τώρα δε πολλοί, ώστε και η νήσος να ώφελήται.

Άνάγκη λοιπόν απόλυτος να ληφθῇ τάχιιστα απόφασις άνεγέρσεως ξενοδοχείου.

Μικρά κίνησις μικρά συγκέντρωσις δλίγων, αλλά δρώντων καλαισθήτων Κεφαλλήνων περί των άληθώς φιλόπολιν και καλόν και πρόθυμον Δήμαρχόν μας κ. Βασ. Βανδωρον, απόφασις θετική, όχι άναβολαί και ίσχυρογνωμοσύνη και άντιλογίαί και μικροφιλοτιμίαί και τοικισμοί, δύνανται να φέρουν αίσίως εις πέρας το ποθούμενον άποτέλεσμα.

Άληθώς ο άλλοτε ποτέ και ούτος δραστήριος και φιλόπολις και άποφασιστικός δήμαρχος Άργοστολίου κ. Σπ. Κοσμετάτος εξωράισε το Άργοστόλι μας με σπανίαν καλαισθησίαν με λεωφόρους και ώρατας και θαλαράς πάντοτε δενδροστοιχίας. Και η δημαρχία του αφήκεν έποχήν, και οι ξένοι θαυμαζουσι το κομψόν και καθάριον και δενδροφυτευμένον Άργοστόλι μας, το όποτον έχει πολλά και καλά και παικία καθιδρύματα χάρις εις τους μεγάλους ευεργέτας της Κεφαλληνίας Βαλλιάνους, Κοργιαλένιους, Βέγιας, Μπλέσας και άλλους. Έχει όμως άνάγκην και άλλων τινών, σπουδαίων έπίσης και κοινωφελών έργων περί ών άλλοτε θα γρίψωμεν τα δέοντα, ως περί όρφανοτροφείου αρρένων, περί άρωγής τακτικής προς άνύψωσιν και τελεσφόρον λειτουργίαν του υπάρχοντος όρφανοτροφείου θηλέων, το όποτον μετά ζήλου και αυταπαρνήσεως άγαστης διευθύνουσι και συντηροῦσιν αξιόλογοι και εύγενείς κυρίαί του Άργοστολίου. Ιδιον δε λόγον θα κάμωμεν περί της Ιεράς Μονής του Πολιούχου ήμών και περί της και εις έργα κοινωφελή τουλάχιστον εν τῷ δήμῳ Όμαλῶν, όπου αὕτη κείται, επιδράσεις αὕτης.

Περί τούτου του ζητήματος, ως και περί ίδρύσεως προπαρασκευαστικής τινος τουλάχιστον τερατικής σχολής, εξ ης να έξέρχωνται μορφωμένοι σχετικώς κληρικοί, των οποίων στεροῦνται έντελώς πλείστα χωρία της νήσου μας, θα γράψωμεν τα δέοντα εν εύθέτῳ καιρῷ, άφού

Αν και από την πρώτην ήμέραν που αι ποσότητες των άνάμεις εκήρουν την Ελλάδα κράτος ανεξάρτητον, ούδέποτε ένυβερονήθημεν Έλληνοπρεπώς, αλλά η Γαλλοπρεπώς, η Άγγλοπρεπώς, η Ρωσοπρεπώς, και πάσι λέοντας, εν τούτοις κατά τα τελευταία έτη χάρις εις την τελείαν εξαχρείωσιν ένίων πολιτικών μας, και την ξενομανίαν, ιδίως προς τα Γαλλικά ήθη και έθιμα, και προς πāsαν σαπίλαν ήτις πηγάζει εκ του γαλλικού πολιτισμοῦ, και η όποία μαστίζει τους άπογόνους του Πετριλέους, και τόσον άλλων μεγάλων σοφών και πατριωτών, έχομεν φθάσει εις το άπελπιστικόν σημεῖον ώστε αι Αθήναι η έστία των φωτών και ο πυρρον του όλου Έλληνισμοῦ να προσλάβη μορφήν πόλεως Γαλλικής, όχι από άπόψεως βέβαια όμορφιάς, καθαρότητος, και των λοιπών συναφών χαρισμάτων που έχουν να δείξουν αι διάφοροι πόλεις της Γαλλίας, αλλά από την Γαλλοφωνίαν που ως επιδημία έχει ένσκήψει στην λεγομένην άριστοκρατίαν μας, από τα θάτερα μας με τας διαφόρους «όπερεττάς» των μεταφρασμένες από την γαλλικήν φιλολογίαν, και που μυρίζουν από κάποιαν όσμήν που θα έπρεπε να κτυπή άσχημα στην ελληνική μύτην, και από τας διαφόρους επιγραφάς των ξενοδοχείων μας, θεάτρών μας, κινηματογραφών μας, εστιατορίων μας, ένίων περιοδικών μας, και όλων των εις μας! «Αμπασαντέ», «Ντορέ»! «Ι-δατε στοῦ «Ντορέ» τας είδοξ κατὰλόγου καλλιτεχνικάς επιγραφάς άνηρητημένας επί των τοίχων της προσόψεως του καταστήματος; Ούδεμία επί αυτήν λέξις ελληνική! Και όμως όλη η πελατεία του καταστήματος αυτού ως επί το πλείστον είναι Έλληνες! Μα έμε μοῦ φαίνεται πως δεν θα είναι βέβαιον πως είναι Έλληνες, γιατί αν ήσαν τοιοῦτοι πραγματικώς δεν θα έπατοῦσε κανένας το πόδι του εις το χαχαροπλαστεῖον αυτό, το όποτον περιφρονεί την γλώσσαν της Πατρίδος, η όποία τον τρέφει, αλλά και την γλώσσαν των Θεῶν, του Θεοῦ, και πāsης σοφίας εκείθεν έμπορευομένης. Τώρα νομίζω περιττόν εδῶ να αρραδιάσω τα «Μάστερικ» «Πιτ Παλαί» «Παλάς Ότέλ» «Μινέρβα» «Κολονιά» «Μοντέρον» «Αλκαζάρ» «Ποσσόν ντόρν» «Τροκαντέρο» «Τοιανόν» «Μόν Μπικκαίν» «Μοντιάλ» «Ιντεάλ» και όλη αυτή την λέρα που μας έχει μεταβάλει εις σκυλοφράγκους ως ονομάζουν οι γνήσιοι Έλληνες οι Εύζωνές μας δηλαδή, ήμῶς τους «Ένζακέτα»! Αϊδώς Άρρεστοι!!

Παναγής Βεργωτής

προηγούμενως συσχεθώμεν μετὰ τοῦ σεβασμοῦ Μητροπολιτοῦ μας κ. Δαμασκηνοῦ, όστις εν τούτῳ θα έχῃ την πρωτοβουλίαν. Αξίειπαινος η φροντίς και σπουδαία η ένέργεια, η γενομένη μέχρι τούδε δια διαφόρους σχολάς, χάρις των οποίων μέγαρά άνεγέρθησαν και ανοικοδομοῦνται. Δεν πρέπει να ληφθῇ φροντίς και δια μόρφωσιν κληρικῶν, δυναμένων επιδράσασιν θρησκευτικῶς και ήθικῶς εις τόν λαόν; Ούδεις θεδαίως ο άντιλέγων. Τα μέσα υπάρχουν. Θέλησις, δραστηριότης, άποφασιστικότης άπαιτεῖται.

Ι. Σ. Μεσολωράς

Καθηγητής του Πανεπιστημίου

Υ. Γ. Διόρθωσις. Έν τῷ άρθρῳ ήμῶν του προηγούμενου φύλλου παρεβέβησαν λάθη τινά λεκτικά και δογογραφικά, προσελθόντα εξ άβλεψίας του στοιχειοθέτου και της έλλειψεως καλού διορθωτοῦ, ως άντι παρά θεοῖς έτέθη παράφρασις αντί υποστάσεως έπὶ τῷ αὐτοῦ, και άλλα μικρότερα.

Το έπί της όδοῦ Δώρον 9 ξενοδοχείον αὐτοῦ το «Νέον Βραβάντιον» ὡς εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Πέτρου Εὐαγγελάτου, παρῶν εἰς τοὺς συμασώμενους μας ὡς ἀν ἐνκολίαν καὶ ἀνεσιν.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥ ΔΙΗΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ

ΣΤΟΥΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ

Ἐγὼ ἐγεννήθηκα στὸ σταῦλο ἐνὸς Βουλευτῆ, ὅστις εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν Κυβέρνησιν· μὲλον ὅπου ἀνθρωπιά δὲν εἶχε περσότερην ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου.

Ἐκεῖνος ἔκανε κ' ἐξέκανε Νομάρχας ἐκεῖνος ἐμετάθετε Δικαστάς· ἐκεῖνος εἶχε σὲ θέσεις ἑλλους τοὺς ἐδικούς του· καὶ ὡς καὶ ὁ πατέρας μου περὶ τὰ νηῆτα του εἶχε χρησιμεύει ὡς Γαῖδαρος τῆς Κυβερνήσεως, κ' ἔπερνε μισθὸν, ὅταν εἰς τὰ γεράματά του δὲν ἤμπορῃ πλέον, ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ πέρνῃ σύνταξιν.

Ὅταν ἐγὼ ἀξήνα, κ' ἔγινε καλὸς γιὰ στρώσιμο, ὁ ἀφέντης μου ἐπῆγε νὰ με συστήσῃ στὸν Πρωθυπουργόν. Καὶ ὁ Πρωθυπουργός, χωρὶς οὔτε νὰν τὸν ἀφήσῃ νὰ τελειώσῃ⁽¹⁾, τὸν ἀντίκοψε λέγοντάς του ὅτι ὁ πατέρας μου ἤμπορεῖ τώρα νὰ κάθεται νὰ ἡσυχάζῃ με τὴ σύνταξίν του. Ἡ δὲ ποία θέλει τοῦ πληρώνειαι ταχτικά πάντα (ὡς καὶ μετὰ τὸν θάνατον) καὶ ἐγὼ νὰ λάβω ἐπιστήμης τὴ θέσιν τοῦ πατέρα μου, με τὸν μισθὸν τῆς θέσεως, ὡς τότε πλέον Ἐπίσημος Κυβερνητικὸς Γαῖδαρος.

Ἡ προσφορά τοῦ κυρίου Πρωθυπουργοῦ, ἦτον βέβαια γενναία· ἀλλὰ ὁ ἀφέντης μου εἶχε ἀνώτερες ιδέες διὰ ἐμέ. Ὁ ἀφέντης μου ἐσκόπευε νὰ με βγάλῃ ἀπὸ τὸ δόρυδρο τοῦ σταύλου, καὶ νὰ με προάξῃ σ' ἐπαγγέλματα ἀνώτερα.

Ἦτο τότε στὸ τόπο μας ἕνας Γυμνασιάρχης, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ προδιδάσῃ τὸ παιδί τοῦ ἀφεντός μου ἐπειδὴ, ἔλεγε, δὲν ἦτον ἀξίος οὐδὲ κἀν διὰ τὸν βαθμὸν ὅπου εἶχε, τὸν ὅποιον ἀπρεπῶς ὁ προκατόχος Γυμνασιάρχης τοῦ ἔδωκε, χαρίζόμενος ἴσως εἰς τὸν Βουλευτήν. Τοῦτο ἔδειχνε μεγάλην αὐθάδειαν εἰς ἐκεῖνον τὸν Γυμνασιάρχην, ὅστις ἐπρόεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι, μία μόνο λέξις τοῦ ἀφεντός μου στὸν Πρωθυπουργόν, τὸν ἐστεροῦσε ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Πραγματικῶς, μόλις ὁ Πρωθυπουργός ἀκούσε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἀφεντός μου, ἐδιώρισε νὰ γραφθῇ ἡ παύσις τοῦ Γυμνασιάρχου. Καὶ ὁ ἀφέντης μου ἐπρότειν' εὐθὺς ἐμὲ στὴν θέσιν του.

Ὅταν ὁ Πρωθυπουργός ἀκούσε, καὶ ἐφαντάσθηκε Γαῖδαρο Γυμνασιάρχην, μῆλον ὅπου συνηθισμένος εἰς παραπλήσια, ἔμεινε ἄφωνος.— «Βρέ, βρέ!» μόνον εἶπε, μὰ τότε μεσά του. Ὁ ἀφέντης μου ἔπερνε πληθὺς ψήφους εἰς τὴν Βουλὴν.

Ὁ ἀφέντης μου κἀνοντάς με Γυμνασιάρχην, ἤθελε με τότε, ἰὸν νὰ τιμωρήσῃ τὸν αὐθάδη Γυμνασιάρχην ποῦ τοῦ ἀνῆλθεν τὸν προδιδασκόν τοῦ παιδιοῦ του καὶ ἔπειτα νὰ θέλῃ στὸν Τόπον τοῦ τη μεγάλῃ του ἡμιόρῃ στήν Κυβέρνησιν τὴν ἰσχὺν του, σὲ καποῖον τρόπον τὴν παντοδυναμίαν του. Καὶ νὰ κάμῃ τὲς

Ἀρχὰς ὅλες καὶ τὲς ἐξουσίας τοῦ Τόπου νὰν τὸν τρέμουνε, καὶ νὰν τὸν ὑπακούουνε. Ἔτσι, ὅταν ὁ Πρόθυπουργός ἔμεινε κ' ἐσκεπτόμενος.

«Βρέ Ὑπουργέ, τοῦ λέει, τί τὰ σκέφτεσαι;»

«Σκέφτομαι, λέει, πὼς διάλοιο μπορεῖ νὰ γένῃ ἕνα τέτοιο πράγμα».

«Πῶς; λέει ὁ ἀφέντης μου, ἰδοῦ.— Ὁ γαῖδαρός μου ὀνομάζεται Θεόδωρος. Εἶναι τὸ ὄνομα ποῦ τοῦ ἔδωκε ὅταν ἐγεννήθηκα καὶ τὸν πατέρα του, ὅταν τὸν ἀγόρασα, τὸν ὀνόμασα Ἰωάννη. Νὰ Ὑπουργέ μου εἶναι τὰ ὀνόματά τους ἐκεῖνα. Τώρα, ὁ Θεόδωρος Ἰωάννου, δὲν ἤμπορεῖ νὰ καθεῖσθαι ἐδρὰν Γυμνασιάρχου; Ἐκατάλαβα εἶπεν ὁ Πρωθυπουργός. Μὰ ἔπειτα;...

«Ἐπειτα, λέει ὁ ἀφέντης μου, ἄφησ' ἐμέ... Ἐγὼ κἀνὼ δ,τι θέλω στὸν τόπο μου, κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ μιλήσῃ. Ἀν θέλῃς νὰ μποροῦμε νὰ κἀνωμε δ,τι θέλουμε στὴ Βουλὴ, πρέπει νὰ μπορῶ νὰ κἀνω δ,τι θέλω στὸν Τόπο μου».

Ἔτσι, τὸ ἐντὶλμα ἐγράφηκε εὐθὺς, καὶ ὑπογράφηκε ἀπὸ τὸν Βασιλέα κ' ἐγὼ ἐδιορίσθηκα Γυμνασιάρχης τοῦ Νομοῦ μας, κατὰ προτίμησιν ἐντίμων καὶ εὐπαιδευτῶν πολιτῶν ὅπου ἐζητοῦσαν τὴν θέσιν. Μὰ ὁ ἀφέντης μου ἤξερε νὰ κἀνῃ τὰ πράγματά του ἤξερε νὰ συμβιδάζῃ τὰ ἀσυμβιδάστα· καὶ ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, κομιστὴς αὐτὸς ὁ ἴδιος τοῦ ἐντάλματος, εἶπεν ὅτι δὲν ἦτον ἀξιοπρεπὲς διὰ ἐμέ νὰ κἀνω τὸν καιρὸν μου δίδοντας μαθήματα στὸ Γυμνάσιον, ἀλλὰ νὰ στέλνω ἄλλων ἀντικαταστάτων μου ὑπογνήτην, τὸν ὅποιον αὐτὸς ἐδιόρισε· καὶ ἔτσι ἐγὼ ἔμεινα ἀνενόχλητος εἰς τὸν σταῦλο μου, καθὼς ἔλεγε ὁ Ἀφέντης μου νὰ συγγράφω.

Ἐγυμνασιάρχεψα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀρκετὸν καιρὸν· καὶ ἤθελ' ἐξακολουθήσω διὰ παντὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐπίδοξο καὶ sine curae ἐπάγγελμα, ἂν ὁ Πρόεδρος τῶν Δικαστηρίων μας δὲν ἤθελε δυσσεστήσῃ με ἀνοησίες του τὸν ἀφέντη μου. Ὁ Πρόεδρος ἐκεῖνος δὲν ἤξερε διόλου νὰ ξεχωρίζῃ τὸν Ἀφέντη μου ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμπολίτας του, καὶ νὰν τὸν ἐχτιμᾷ πρεπόντως, ὑπακούοντάς τον καὶ ὑπηρετόντας τον.

Ὁ Ἀφέντης μου εἶχε διαφορὰς δίκες εἰς τὰ Δικαστήρια· καὶ ὁ Πρόεδρος δὲν τοῦ ἔδιδε πάντα δίκαιο! Σὰ νὰ ἦτον δυνατὸν ἕνας Ἀφέντης σὰν τὸν Κύριον Βουλευτήν νὰ ἔχῃ ποτὲ ἀδικοί!

Ἔτσι, ὁ Ἀφέντης μου ἐθύμωσε· ἐσκυλόβρισε τὸν Πρόεδρον καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἔγραψε στὸ Ὑπουργεῖο καὶ ἤλθε ἡ μετάθεσίς του με πρώτῃ ἀπομπλάτῃ διορίζοντας ἐν ταῦτά εἰς τὴν Προεδρείαν τὸν Θεόδωρον Ἰωάννου· ἐπειδὴ τέτοια ἦτον ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀφεντός μου, ὅστις διανοεῖτο νὰ με ἀναδιδάσῃ ἀπὸ θαυμάσια σὲ θαυμάσια εἰς τὰς δὲ φηλότερες θέσεις τῆς Ἐπικρατείας.

Καμωμένος καὶ τοῦτος ὁ διορι-

σμός, ὁ Ἀφέντης μου ἐκανοποιήθηκε· καὶ εἶπε στοὺς δικαστάς, ὅτι, τοῦ νέου Προέδρου τῶν, λογιῶ ὑγείας, ἐμποδιζομένου, ἤμποροῦσε νὰ προεδρεύῃ ὁ γεροντότερός τους.

Ἡ μετάθεσις ἐκείνη τοῦ Προέδρου, καὶ ὁ προδιδασκὸς ὁ ἐδικός μου, ἀνάμεσα σὲ φρόνιμους ἀνθρώπους, ἤθελε χρησιμεύει· σὰν ἕνα καλὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ μάθημα στοὺς λοιποὺς δικαστάς· ἀλλὰ οἱ ἀνθρώποι δὲν ὠφελήθηκα ποτὲ ἀπὸ τὴν πείρᾳ· καὶ λίγο ἔπειτα ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ τόπου μας, ἔτσι γιὰ χαρὰ του, ἤθελ' ἵνα νὰ χολοταράξῃ κ' ἐκεῖνος τὸν Ἀφέντη μου, ποῦ ἦταν Βουλευτής, καὶ εἶχε ἡμπόρεσι.

Ὁ Εἰρηνοδίκης ἐκεῖνος, σὲ μίαν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀφεντός μου, εἶχε μᾶς μνηύσει πῶς, νὰν τότε συμπάθῃσωμε, μᾶ... πῶς ἡ δουλειὰ ἦτανε πάρα φανερή... καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ δώσῃ ἀδικο τοῦ ἀντιδίκου μας. Ὁ Ἀφέντης μου τότες ἔχασε τὴν ὑπομονήν, κ' ἐμήνυσε τοῦ Εἰρηνοδίκου ὅτι, ἂν δὲν ἔχῃ γνώσῃ θὰ πάῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἡμέρα τῆς συζητήσεως, καθαλιεμένος εἰς τὸν Πρόεδρον, στήν αἴθουσα τοῦ Εἰρηνοδικείου, νὰν τοῦ δάλλῃ γνώσῃ.

Ὁ ἀφέντης μου τότε καὶ τόκαμε. Ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα τῆς συζητήσεως μ' ἐκαθαλίκεψε, καὶ με δλὴν τὴν πομπὴν καὶ παράταξιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἀνθρώπους του, ἐκινήσαμε διὰ τὰ Δικαστήρια.

Ἦτανε με τοῦτον τὸν τρόπον ὅπου ἐγὼ ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἔκανα πανηγυρικῶς τὸ ἐμβασμά μου εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θέμιδος, καὶ ἔπερνα κατοχρῆν εἰς τὴν νέα μου θέσιν.

Ὅταν ἐμπήκαμε, ἡ κατώγειος ἐκείνη αἴθουσα τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἦτον γεμάτη, στιβασμένη ἀνθρώπους. Ἕνας κλεισμένος σάπιος ἀέρας, καὶ μία ζέστα ποῦ ἔπερνε τὴν πνοήν. Ἦσαν ὅλοι γυρισμένοι μετὰ πρόσωπα πρὸς τὸν δικαστήν, καὶ πολὺ προσεκτικοί σ' ὅτι ἐγενότου. Ἔτσι ἐμείς ἐμπαίναμε ὀπίσθως ἀπαρτήρητοι. Μὰ ἡ κάψα ἡ μεγάλη ἔκαμε σ' ἐμέ, ἐκεῖνο ποῦ συνήθως κάνει σ' ἐμᾶς τοὺς γαῖδαρους. Τὰ πλεμόνια μου ἐφουσώσανε... τὰ ρουθούνια μου ἐδιαπλατύνανε... τὰ μάτια μου ἐστρογγυλῆνανε... καὶ μία ἐσωτερικὴ ὠθησις ἀκαταμάχητη, μ' ἔκαμε νὰ βγάλω μία γκαριζιὰ τέτοια ποῦ ποτὲ γαῖδαρος ἔστω καὶ Πρόεδρος, δὲν ἐβγάλε ποτὲ τὴν παρόμοια!...

Εἰς τὸ ἀπροσδόκητο ἐκεῖνο ἡ αἴθουσα δολιχλήρην ἀναστατώθηκε. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἐσυνέβηκε. Φόβος πανικός ἐκυρίευσεν ὅλους. Ἄλλοι ἐφώναζαν, ἄλλοι ἐκρίνανε ὅτι ἐγὼ ἐγερμένος... καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης, ὅλος ἐκφονισμένος καὶ ἐντρομος, ἐπετάχθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, κ' ἐστάσισε τὸ πρῶτον τοῦ ἐντρομοῦ Προέδρου δὲν ἐπέτυχεν τόσο στήν παρουσίαν τοῦ, δὲν ἔκαμε τέτοιο σάλο ἢ γκαριζιὰ του.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ συμβάντος ἐ-

κείνου, ὁ Τόπος ὅλος ἀγανάχτησε. Ἐκατηγορούσανε τὸν ἀφέντη μου· καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐδικούς του τοὺς ἰδίους δὲν ἐτολμοῦσαν νὰν τότε δικαιολογῶνε με δλὴν ἐκείνην τὴν ζέσιν με τὴν ὁποία τὸν ὑπερασπίζανε πρώτα. Τὸ Δικαστικὸ Σώματεϊον τοῦ Τόπου ἐσυνάχθηκε εἰς ἰδιαιτέραν σύσκεψιν, καὶ ἐστείλανε στὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ἀναφορὰν ζητώντας πρόδλεψες. — Τὴν τύφλα τους! Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ σὲ τί ὁ Ὑπουργός ἐμεταχειρίσθηκε τὸ χαρτί ἐκεῖνο. Καὶ ὁ ἀφέντης μου ὥστόσο, ποῦ ἦταν Βουλευτής καὶ εἶχε ἡμπόρεσιν, ἐκαθαλίκευ' ἐμέ, κ' ἐγύριζε τὴ χώρα καθαλάρης ἀπ' αὐνοῦ μου, διὰ νὰ ἔχῃ, ἔλεγε, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ καθαλιεῖται τὸν Πρόεδρον τῶν Δικαστηρίων.

Τιμές, θριάμβους, ντεμενέδες, καὶ προσκυνά, τὰ ἐμοιραζόμενα δλα μετὰ τὸν Ἀφέντη μου. Ἐκεῖνος ἐστηριζότουνα εἰς ἐμέ, κ' ἐγὼ ἐπαίρομουν εἰς αὐτόν. Ὅταν μ' ἐκαθαλίκευ, ἐφαινόμασθε ἕνα μόνο κομμάτι! Ἀναντιρρήτως, ἐγὼ ἡμιούνα πλασμένος διὰ αὐτόν, καὶ αὐτὸς δι' ἐμέ.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι ἦσαν ἀπλὲς τιμές καὶ κούφχοι θριάμβοι οἱ ἐδικοί μου. Διόλου. Ὁ Ἀφέντης μου ἤθελε νάχῃ σ' ἐμέ ἕνα γαῖδαρο ποῦ νὰν τοῦ κἀνῃ τιμὴ. Καὶ διὰ τοῦτο με ἔθρεψε με δρόμι, καὶ με χορτάρει πρώτης ποιότητος. Πολλὰς φορὲς με ἔδινε καὶ φωμί. Ἀπ' αὐνοῦ σ' ὅλα, σαμάρη δὲν ἐπῆγε ποτὲ στὴν ράχην μου. Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μάνα μου ἐδάνανε σαμάρη. Ἀλλὰ ἐγὼ, ὡς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μ' ἐστρώσανε μοῦ ἐδάλανε σέλα, καὶ πάντα σέλα ἐφόρεσα.

Ἡ ἀνάπαψις, τὸ καλὸ φαῖ, τὰ χαῖδια, καὶ ἡ περιποίησης, μ' ἐκάμανε ἕνα γαῖδαρο πρώτης τάξεως· ἕνα κοντὰ γαῖδαρο μεγαλόσωμον, γεμάτονε, καὶ γεμάτονε ζωηρότητα καὶ δύναμι. Κάθε ποῦ ἐδγαίναμ' ὅξου μετὰ τὸν Ἀφέντη μου, καὶ ὁ Ἀφέντης μου ἔδλεπε νάρχεται κάποιος ἀπὸ τοὺς μὴ-εὐνοϊκούς του, μ' ἐκένταε ἀπυκνὰτου στὴν σέλα, κ' ἐγὼ τότες ἐτσούλωνα τ' αὐτιά μου, ἐφύσωνα μετὰ τὰ ρουθούνια μου, κ' ἐπέτουνα κλωτῆες εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ τὸ μέρος ὅπου ἐρχότουνε ὁ ἐναντιός μας.

Ἐγὼ καὶ ὁ Ἀφέντης μου! Στὸν Τόπον δὲν ἀκούτου' ἄλλος κανένας!...

Ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες εἶχ' ἔλθει στὸ νομὸ μας νέος Δημόσιος Μηχανικός, μεταθεμένος ἀπὸ ἄλλον νομὸν εἰς τὸν ἰδικόν μας ἐπειδὴ δὲν ὑχάριζοῦσε τὸν ἐκεῖ Ἀρχικομητάρχην Βουλευτὴν τὸς, ὅστις ἀπαίτησε τὴν σύμπασιν ταῦν, διὰ νὰ καταφύγῃ τὸ σπῆτι τοῦ ἀντιπάλου καλῆτερη θεωρία τὸ ἰδικό του.

Ὁ Μηχανικός τοῦτος ἦτον φρόνιμος ἀνθρώπος, καὶ ὅταν εἶδε μία

(Συνέχεια εἰς τὴν ὅην σελίδα)

(1) Ἔτσι κἀνοῦνε πάντα οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες.

ΕΝ Ω ΚΥΛΑΕΙ Η ΖΩΗ

ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ...

Είναι αναμφισβήτητον, όπως άρεσκειται ν' αρχίξω την κουβέντα του, και ο καλός μου φίλος Νίκος Τρυλός, είναι αναμφισβήτητον, λέγω, ότι ο άνθρωπος είναι το περιεργότερον έρπετον τού πλανήτου μας.

Η σκέψις μου δέ αυτή, με κάνει ν' άπορώ πως ένας Αχρεϊνός και ένας Χέκελ, άσπυτάλησαν τόσο χαρτί και μελάνη προς έπιστήριξιν των θεωριών των ό μεν ένας, ως γνωστόν διά τόν Πιθηκάινθρωπον, ο δέ άλλος διά τόν Μονισμόν και δέν έπρόσεξαν οι εύλογημένοι σε μία άλλη αλήθεια πολύ περισσότερον ίσως ενδιαφέρουσα και ζωντανή, την θεωρία δηλονότι τού έρπετος ανθρώπου που άσφαλώς θά τούς έξησφάλιζε μεγαλειτέρα φήμη και δόξα.

Όπωςδήποτε είναι θετικόν ότι ή αλήθεια αυτή της δουλοπρεπειας τού ανθρώπου, είναι από αιώνων τώρα γνωστή και περριδεγμένη, άσχετως εάν δι' εύνοήτους πάντοτε λόγους παραδίδεται από γενεάς εις γενεάν διό έχεμύθιαν.

Τούτο συχνά μου έπανελάμβανε πρό πολλών δεκαδών έτών και ο μακαρίτης ο παππός μου ένας πολύ καλός και αγαθός γέρος, εις την εύθυκρισίαν τού όποιου έχω πάντα λόγο σεβασμού, έσάνκις ο άτυχός έξηνίστατο, και έξηνίστατο πολλάκις, διά την περιεργον αυτήν ιδιότητα των όμοίων των.

Και έπειδή ο λόγος περί τού παππού μου, θυμάμαι αλήθεια πόσο έπανεστατούσε ή ψυχή του όταν έτύχεν να συναντήσῃ κατά τούς άπογευματινούς περιπάτους του εις τούς έποίους, μικρός τότε, τόν έσυνόδευα, τόν δράχον έκείνον τού Δικαίου και τής Άληθείας τόν Άνδρέα Λασκαράτο.

Και ήσαν τοσοῦτον έμφαντικά άμα δέ μυστικοπαθείς οι συναντήσεις των έκείνων όπου εις την παιδικήν μου αυτήν ήλικία, άφισαν την ώραιότερα σφραγίδα των άναμνήσεών μου.

Τήν έπικείμενη έκάστοτε συνάντησιν τού συγχωρεμένου παππού μου με τόν άφορεσμένο και κατατρεγμένο ήθικολόγο, είχα συνήθειαν να προαισθάνομαι από τού δυνατό σφύζομο τού καρπού της χειρός μου, από της όποιας έσυνήθιζε πάντοτε να με κρατῇ ο νόσος μου, λόγω τού ζωηρού τότε τού χαρακτήρος μου και τού έλαφρού εις τούς έμπρός τίνιχμους μου. Ός έξ ένστικτοῦ θυμάμαι τότε συνεχέντρωνα την παιδικήν μου φαντασίαν έκ των γύρω άσχυλίων της και πρόθυμος ήτοιμαζόμην διά τού εύλαδικο χειροφιλήμα τού σοφού διδασκάλου διά τού όποιον τσάκις μου είχε κάμει θεωρία με άκαταλήπτους δι' έμέ τότε έκφράσεις ο αγαθός παππός μου.

Και όλ' αυτά τότε, μου ήσαν φυσικά άνεξήγητα και άκατανόητα όπως άκατανόητος μου ήτο άργότερον και ή έπιμονος άνάμειξ τού πατέρα μου, ως έρωμένου, όπερ τής άρεως τού άφορισμού τού Λασκαράτου.

Με τού πέραςμα όμως τού χρόνου και σιγά, σιγά, κάτι άρχισα και έχω να αντιλαμβάνομαι από την όλή αυτή υπόθεσιν των άθών μου έκείνων ήμερών και συγχρόνως ν' άποκαθίσταται εις την συνείδησίν μου και ή μνήμη τού μακαρίτου παππού μου όπου παρά τας τότε έπιθυμίας μου, τόν ήκουα πάντοτε να γκρινιάζῃ και να καταφέρεται έναντίον των συνανθρώπων του που δουλοπρεπείς και μικροί όπως ήσαν, δέν μπορούσαν να προσταγίσουν την δύναμιν και τού φως της αληθείας τού άφορεμένου λιβελλογράφου.

ΦΛΥΤ

Γ. Ι. ΚΑΝΑΓΚΙΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

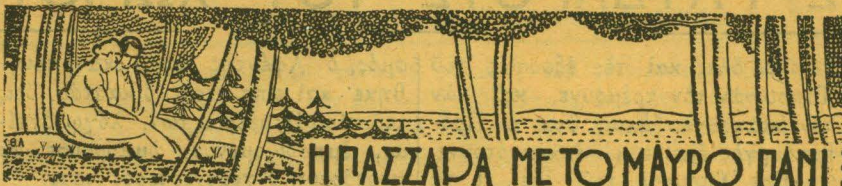
ΩΤΟ - ΡΙΝΟ - ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

T. Assistant εν τῇ Κλινικῇ τού

Bourgeois έν Παρισίῳ.

Λέγεται 10-12 π.μ. και 4-6 μμ.

— Όδός Άκαδημίας αριθ. 90 —

Η ΠΑΣΣΑΔΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΑΝΙ

ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Μ. ΝΑ.

11 (Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Έμεινα σύμφωνος.

Έξω βροντές, άστραψιές, βροχή δυνατή...

— Βαρυχειμωνιά θάχουμε έφέτος είπεν ο Γεράσιμος.

— Ναι, έφειθόρσα κι' έχω.

— Και πως βρέθηκες έδώ, τέτοις ώραι;

Τού διηγήθηκα τή συνέχεια της ιστορίας μου...

— Και θά πεινάς δυστυχισμένε, έφώνασε ο Γεράσιμος στο τέλος... Έσύ είσαι πεθαμένος της πείνας κι' έχω σου λέω φιλοσοφίες... Έλα να σου δάλω κάτι να φας.

— Όχι, ο' εύχαριστώ, με δέν πεινάω...

— Πιστέψέ με δέν έχω καμμία όρεξι για φαί.

— Λίγο κρασί; Α! λίγο κρασί παληό θά ντό πιjs... Θάχῃς άκούσαι για τὰ δικὰ μας κρασιά τί πράμμα είναι.

— Έπιαμε στο φως τού καντηλιέρῃ λίγο κρασί... Λίγο τού λέει ο λόγος, γιατί δέν έπιαμε λίγο, έπιαμε πολύ.

Καμμία φορά ο Γεράσιμος μ' έρώτησε.

— Και τώρα τί σκέφτεσαι να γέννης Κώστα;

— Τίποτα... Θά πάω ίσως στ' Άργοστόλι με τού τουφέκι μου γεμάτο, με τού μαχαίρι στα δόντια... Θά σκοτώσω όσους μπορέσω κι' ύστερα θά σταθώ να με σκοτώσουν κι' έμένα.

Αυτό θά κάμω Γεράσιμε.

— Λοιπόν έτρέλλαθηκες κι' έσύ;

— Μα τί θέλεις να κάμω; Για πές μου τί θέλεις να κάμω;

— Νί φύγῃς από τή Κεφαλλονιά. Να μία Έλλάδα έλεύθερη να ζήσης. Περιουσία έχεις.

— Κι' ή Έριέττη; Έ Γεράσιμος δέν κατάλαβε άκόμη πως δέν μπορώ να ζήσω χωρίς τήν άδερφή σου. Νάταν άλλωστε, να παντρευτούμε και να φύγουμε.

— Έ, κάτι θά γείνη. Άσε να 'δοῦμε μήν ο Θεός κάμῃ τού θαῦμα του... Έπιτα πᾶς εὖν πρώτος έκεί πέρα κι' ύστερα έρχομαι κι' έχω με τήν Έριέττη. Σας στεφανώνω και ζῆτε όμορφα και καλά στην έλεύθερη Έλλάδα.

Βέβαια θά μάς κοστῖση πολύ ν' άφύσουμε τού νησί. Άλλά μάθε Κώστα μου πως αυτοί οι Έγγλέζοι δέν θά μείνουνε πολύν καιρό...

— Είρετε Γεράσιμε πως άπόψε ήταν να πηγινιζα στην Πηγή. Ό παπᾶ Γερβάσιος θά έδρισκε μία γατίνα στον Κιτεληρό για να με περάσῃ στην Γλαρέντζα. Άλλά κανείς κι' άλλου κινάει κι' άλλου ή ύχη τονέ πάει.

**

— Όλη την άλλη μέρα έμεινε στο σπίτι της Έριέττης και τού Γεράσιμου κρυμμένοι. Έγνώρισαν και τή μάνα τους, που ήτανε καταπεσομένη... Τι καλή και άρχοντική γυναίκα. Θεός σωρέστηνε. Τό σπίτι έννοείται κατάλειστο. Άλλοίμονό τους αν μαθητευότανε πως με κρύβουν. Ό Γεράσιμος είχε μανία να πάμε τή νύχτα στο βουνό μήπως έρτη στην Έριέττη ή θύμηση όταν ήθελεν βρεθῇ στο ίδιο μέρος που σκότωσα τόν Πάρκερ.

Όμοιολογῶ πως είχα μία κακή προτίσθησιν γι' αυτή τή δουλειά. Κάτι μόλεγε πως μάς περιμένουν χειρότερα κακά στο δάσος.

Όπωςδήποτε, έπειδή δέν ήθελα να σκεπτή ο Γεράσιμος πως φοβάμαι, έδέχτηκα τὰ μεσάνυχτα να πάμε.

Φεγγάρι δέν είχα. Ό Γεράσιμος έπέμενε ν' άναψῃ ένα φανάρι.

— Γεράσιμε, τού λέω, κάποιος θά 'δῇ τού φως.

— Μα τί θέλεις να σκοτωθούμε μες τού σκοτάδι. Βρέ άδερφέ τί φοβάσαι. Είμαστε δύο, χέρια έχουμε, τουφέκια έχουμε, μαχαίρια έχουμε... Αν πεταχτή κα-

νένες στο δρόμο μας, θά τού πληρώσω άκριδί.

— Κι' ή Έριέττη; έτόλμησα να τού πῶ.

— Έ, ή Έριέττη. Μα γι' αυτήν γίνονται όλα...

— Η Έριέττη! ω τή βραχνισμένη μου άγαπούλα. Περπιτούδες μαζί μας σιωπηλή. Όστε τραγουδι, ούτε γέλιο.

Μπορούσῃ επήγαινα έχω, μ' άκολουθούσε ή Έριέττη και τελευταίος ο Γεράσιμος.

Κάποια φορά έφτάσαμε στο δάσος. Βρήκι με εύκολία τού συνηθισμένο μονοπάτι... Έδώ ή Έριέττη μία στιγμή έγύρισε κι' είπε στο Γεράσιμο...

— Άκουτος... έρχεται... είναι μεσάνυχτο... κι' ύστερα και έσώπασε...

Σιγά-σιγά έφτάσαμε στο μέρος που είχα γείνει τού δράμα έκείνης της βραδυάς. Ένας βόγγος άκούσταν μέσα στο δάσος ένας τρομαχτικός βόγγος. Τὰ κλαριά έστάζανε νερό... Γύρω οι όγκοι των έλάτων στεκόντανε μαύροι σκοτεινοί... και μόνο τού φαναράκι μας σαν άστρο παραπλανημένο έφεγγε κρεμασμένο ο' ένα κλαρί...

— Τώρα λέει ο Γεράσιμος, κύταξε. Έγώ θ' άρπάξω τήν Έριέττη στην άγκαλιά μου και θ' άρχινίσω να ντή φιλό... Έσύ τότες θά πεταχτῇς και θά μ' άρπάξῃς... όπως άκριδῶς έκामες τού Πάρκερ. Κιτόπιν έχω θά τραβήξω και θά σηκώσω τού τουφέκι μου. Έσύ θά μου ρίξῃς μία τουφεκιά. Έννοείται ότι δέν θά μικτήρης έμένανε... αλλά θά ρίξῃς στον άγέρα... Έ κατάλαβες Κώστα;

— Ναι...

— Λοιπόν άς τήν αφήσουμε μονάχη... Κρύψου στη θέση σου κι' έχω λίγο ποτό πέρυ για να φανῶ έξίφνα... Η Έριέττη έμεινε μονάχη στη θέσιν της. άκίνητη σαν άγαλμα.

Πίσω από τόν κορμό ενός έλκτου έβλεπα με λαχτάρα τή μαύρη της σιλουέττα.

Και να που άρχιζε ή αναπνεύσασιν...

Ό Γεράσιμος προχωρεί και τήν άρπάζει στην άγκαλιά του. Τήν φιλεί... τή σφίγγει... Περιένω με άγωνία ν' άκούσω τού 'έσθῃ:α' που άκουα έκείνη τή βραδυά... Μά τίποτα. Η Έριέττη άσυκίνητη, άμίλητη έδεχόταν τήν έπίθεση τού άδελφού της.

Έπαστάχηκα, τόν άρπάξα, τόν έτίνεζα μακριά...

Έκείνος έπῃρε τού τουφέκι του, έχω έσέκνωσα τού δικού μου: και τραβήξα μία τουφεκιά σκοπεύοντας μέσα στα μαύρα σχήματα τού δάσους...

Τι έγινε; Νά τού προαίτημα, τού κακού προαίτημα που είχα... Στην τουφεκιά μου ή Έριέττη έβγαλε μία φωνή κι' έπεςε λιπόθυμη.

Δέν προφτάσαμε όμως να σκεφτούμε τι έγινε, που μπάμ! μπάμ! άμέσως τέσσαρες τουφεκιάς ριχτήκαν επάνω μας από τού μέρος που έπεςε ή δική μου τουφεκιά.

— Έννοια να ένα πόνο στον άριστερό ώμο, άκουσα τόν Γεράσιμο να μου φωνάζῃ...

— Φύγε Κώστα, φύγε γιατί έχάθηκες. Είναι τού μεγάλο τ' άόσπασμα... Φύγε έχω θά τὰ διορθώσω...

Άκουα όματα πολλά τραύμα να πλησιάζουν, κι' ούτως ή άλλως τούς τήν ίδια διεύθυνσιν που έφυγα τήν άλλη φορά...

Καθός έφευγε ο Γεράσιμος έσέκνωσα τού τουφέκι του κι' έπυροβόλησα πρός τού μέρος του. Ύστερα τόν άκούσα να φωνάζῃ βοήθεια. Τό αίμα έτρεχε από τόν ώμο μου ποτάμι.

(άκολουθεί).

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Η ΠΡΟΟΔΟΣ

Μερικές φορές κάθομαι και σκέπτομαι αυτήν τήν πρόοδον. Και συλλογίζομαι αν θά ήτο προτιμότερο να μη υπήρχε. Αίφνης τού αυτοκίνητου εις τού ένεργητικόν του έχει ένα καλό. Μόνον ένα, ότι έσυντόμισε τήν άπόστασιν. Άλλά πάλιν εις τού παθητικόν του πόσα δέν έχει κακά. Πρώτον είναι άδύνατον εις τήν εμφάνισιν και τήν συμπεριφοράν πρός τόν κόσμον. Έχει μέσα του ένστικτα θηριώδη και δέν είναι πολλές φορές που τὰ έκδηλοῖ κατά τόν σκληρότερον και άπαισιώτερον τρόπον, και δημιουργεί δυστυχίας, διότι επ' αὐτοῦ έποχεῖται ο θάνατος. Ένα τέτοιον τέρας δέν δύναται ποτέ να έχῃ σχέσιν με καμμίαν ποιήσιν. Ένφθ δέ άμάξι; Ποία μεγαλειώδης εμφάνισις γεμάτη αλκήν και ζώην. Νοιώθει τόν έπιδάτην του και ένδιαφέρεται δι' αὐτόν. Ό ρυθμικός περίπατος μέσα από ώραίαν φύσιν δέν δύναται να έννοηθῇ χωρίς άμάξι. Γι' αὐτό και αν έπρόκειτο σήμερα οι θεοί να ταξειδεύσουν ποτέ δέν θά έπρότιμων τού αυτοκίνητον. Θά έδρισαν ένα κομψό άμάξι με άλογα υπερέφανα και ζωηρά. Ίσως και αὐτά να όφείλουν τού μεγαλείον των εις τήν προτίμησιν αὐτῶν των θεών. Έπειτα όχι μόνον δέν δημιουργοῦν κίνδυνον άλλα τόν προαισθάνονται και πολλάκις τόν άποφεύγουν. Και όταν τύχῃ να δηλοῦν κάπου ένα ριχτεῖο ή μίαν πομπήν θλιβεράν, είναι συμπαθητικά και άκολουθοῦν τήν συγκίνησιν των έπιδατών. Η πρόοδος βλέπετε δέν είναι καθόλου ώραιον πράγμα.

Γεώρ. κάρβαδίας

Η ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τού LORENZO STECCHETTI

Άγαπηθήκαμε μέσ' στην άχτίδα τού ήλιου τού ξανθοῦ, τού καλοκαιρι' σκεπάζανε τὰ δρύ-σ' αὐτά τὰ μέρη— τις τόλμες σου, εύγενικά δακρύδια.

Τὰ έρωτόλογα τὰ πιό γλυκά μας όλα τὰ είπαμε, και τις κρυμμένες τέχνες της ήδονής φανερωμένες έμεις άφίσαμε στον έρωτά μας.

Μάρθε χινόπωρο, να που άντικρύζω κοράκια νάρχωνται, κ' εις τὰ γνωστά μας τὰ δάση, μόνος μου τώρα γυρίζω.

Βλέπω τὰ δέντρα μας, τ' άγαπητά μας, που ο άνεμος τὰ δέρνει και δακρύζω... Τόση ήταν κι' ή ζωή τού έρωτά μας.

(Από τήν άνέκδοτη μετάφρασή μου της «Μεταθανάτιου»

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Ένα τρίτο όλο χάρι εις τούς δρόμους με καμάρι μέρα νύχτα περπατεί διαρκώς αυτή φιλετάρει και ο σύζυγος φανέρι στο' έπίσημο πανόρε της κυρίας του κρατεί:

Κουτσομπόλα

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Και μοῦδες: «Σῃρε στο καλό» με ήβελ— πῶς;— να σου φωνάξω μήν πᾶς αὐτῇ λήθῃς τού γυαλό που έχω ποτέ μου δέν θ' άράξω (ή άθροισμα) STEEL

ΠΑΝΑΓΗΣ Ι. ΠΕΦΑΝΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Άκαδημίας 90—ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟΥ ΚΥΝ - ΟΝΙΚΑ

Τ' ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Σιλουέτα τ' άνοματου
πούρδε δια τ' άσυρμάτου

Μύτη κλασική
και μεγάλη, ήτοι
δείχνει δηλαδή
ότι το παιδί
είναι από σπητι

Μιάν άπιθαμή
ce petit cher ami
είναι εις το μπόι
Όμως quel bonheur
έχει garçoniére
κάτω στο κατώι

Είναι élegant
και φοράει gants
πρό παντός άφ' ότου
έν θυμώ και όργη
μόνος οδηγεί
τ' αυτοκίνητό του.

Έχει ραδιό
comme vous connaissez
et il parle Français
μέ το Quai d'Orsay
φύλλος στο αδι
του 'χει μπή καλά
για την place αυτή
εις το consulat

« O mon cher ministre
connaissez ou non
pώς το προξενείον
έμεινε κενόν
ça me fait souffrir
comme peut-être κι' εσέ
et pour vous servir
je veux être placé
εις το Consulat
«kai me voilà.»

« Vous savez στη chambre
que j'adore la France
είμαι δε κι' membre
εις την Alliance : »

« Les Argostoliotes
detestables canailles
λένε πώς έγώ
δέν είμαι grand-taille
φίλε μου pourtant
depuis longtemps
δείχνω δηλαδή
ότι c'est à dire
δέν είμαι παιδί»

« Πρό πολλού καιρού
εγγήν' από τ' αύγό
και στα κουτούρο
τό ότοιο-πύλ
πάντα οδηγώ».

« A la garçonniére
reçois du monde
j'ai des connaissances
« Cher ministre de France
et parmi les brunes
et parmi les blondes».

« Έχω ραδιό
« σπ'τι installé
et je peu vous prendre
quand vous le voulez»

« Comme vous voyez
φιλε ύποπτε
« έχω το καί το
« Μπάνια και φίλα

« ός κι' ότι
tous ces avantages
« για το consula
« και για mariage
« Je suis en age
« κι' έχω και courage
« να γινώ πατήρ
« έχω κι' από καιά
« ήγουν τα κουτιά
« mais en miniature

« Ε, λοιπόν, αλλό
« φίλε μου χρυσέ
« σέ παρακαλώ
« άπ' τό Καίν: Όρσαι
« faites moi nommer

» pour consul émé
» κι' έν είμαι petit-taille
» je mettrais talons
» et je grandirai
» quand je porterai
» πύλον όψηλόν»

« Όχι, μή μου πής
» il ne faut douter
» ό! μή με λυπείς
» κι' είμ' enfant-gaté».

Όμως εις αυτά
έτσι όρθά κοψτά
άπαντοδν fâchés
άπ' τό Καίντ' Όρσαι
» Ça nous est pénible
» mais c'est pas possible
» de voir consul
» votre aimable profil
» Mais pour recompense
» Vos amis de France
» nous vous enverrons
» από τό Paris
» για παρηγορί
» ένα biberon
» et serez guéri
» comme nous esperons
» Le bon Dieu
» άς μάς φυλά
» από τέτοια προκοπή
» πές adieu
» στο consulat
» et mon cher
» va faire pipi»

Ο ΚΥΝ-ΟΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΣ ΒΟΡΟΣ

Σε μία γωνιά της Ελλάδος στο Λη-
ξούρι της Κεφαλληνίας, σε μία γωνιά
ένός φαρμακείου περνάει τον καρό του
ένας πονεμένος τυφλός, πότε θυβόμενος
στην συλλογή του κρύδοντας τον άναστε-
ναγμό του, πότε αφήνοντας τη σκέψη του
να πετάει και σε ποιά άψηλές ιδέες, σ'έναν
κόσμο λαμπρό, φωτεινό, άφού ή άρρώ-
στεια των ματιών του τον έχει ρίξει στο
σκοτάδι. "Ετσι μέσ' την φτώχεια του και
στο βαθύ σκο άδι αισθάνεται κάποτε την
ανάγκη να καθυλλικεύη τον Πήγασο ξε-
χνώντας τα κ.θημερινά του θάνανα.
Δημοσιεύουμε ένα από τα καλύτερά
του ποιήματα που μά: συγκινούν βαθιά
και τα κρίνουμε ότι είναι εγαλμένα από
άληθινή ποιητική φλέβα σχετική με την
μικρή μόρφωση και το περιβάλλον του
ποιητού.

ΣΤΟΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

Τώρα και σ'ου που μέλλεις να πληρώσης
τό χρέος τό κοινό που ό καθένας
θέλει-δέ θέλει πρέπει να πληρώση
κι' άς είναι και μακάρι βασιλέας,
αιστάνεται ή ψυχή μου κάποιον πόνο
για σένα που την είχες ποτιομένη
την άτυχη φαρμάκι και χολή
κι' αιώνια θα μένη μαρμαμένη...
Κι' άντι τό νεκρικό στεφάνι
μέ μίσος να στο πλέξη το φονηά της
έκαίνη λησμονήτρα και θλιμένη
στο πλέκει μόνο με τα δάκρυά της

Ν. ΒΟΡΟΣ

Γ. ΔΕΣΤΟΥΝΗ

Το χαμένο Λωίτι
και άλλα διηγήματα.
Είναι ένα βιβλίο που σφε-
ρει να το άνοκτεήσετε όλοι
Πωλείται εις τα γραφεία
μας άντι Δρ. 15.

Άγοράζουμε βιβλία Ιστορικά
Κεφαλληνίας εις καλήν τιμήν. Ά-
ποτανθήτε εις τα γραφεία μας.

Η ΧΩΡΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΛΗΞΟΥΡΙ

Αιώνια σου ή νήμη Στάμε Πετρίτση!
"Ετσι πρέπει να αρχίσω τό σημείωμά
μου αυτό πληρώνοντας τον άπαιτούμε-
νο φόρο σεβασμού και εγνώμοσύνης
πρός τον άξέχαστον ευεργέτην της μι-
κρής πολιτείας. Ο Ιατροφιλόσοφος
Στάμος Πετρίτσης: έκλεισε τά μάτια
του στα 1835 όντιρενόμενος την ίδρυ-
σιν τη σχολής του, όπως έκέλευε στην
διαθήκη του της 19 Νοεμβρίου 1832 για
να συντελέση στην μόρφωση ήδική και
πνευματική της νεολαίας του τόπου
του. Και μόλις, άφού παρ' όλίγον άντι
σχολής να κατασκευασθή με τό κλη-
ροδοτήμά του λιμάνι, μετά 14 χρόνια
δηλαδή στα 1849 ιδρύθη ή Πετρίτσειος
σχολή ως Σχολασχεϊον, κατοπιν ως "Η-
μιγυμνάσιον (1871), ως Πετρίτσειον Γυ-
μνάσιον από τά 1886 μέχρι του 1900
όποτε μετετέραπή εις "Εμπορικήν scho-
λήν. Από τά 1903 τέλος μέχρι σήμερα
λειτούργει ως Γυμνάσιον Ληξουρίου.

Διά να άντιληφθήτε τό μέγεθος της
ευεργείας του Στάμου Πετρίτση προέ-
πει να φαντασθήτε την χαώδη κατά-
σταςή της εκπαίδευσως στο Ληξούρι
έπί "Ενετοκρατίας και "Αγγλοκρατίας,
και του λαμπρούς καρπούς που έδωσε
τό Πετρίτσειον Γυμνάσιον τον πρώτον
μισό αιώνα που έλειτούργησε. Άς έκ-
θέσουμε τά πράγματα μεθοδικά. Ποία
ήταν ή προηγούμενη κατάσταση της
"Εκπαίδευσως;

Τά στοιχειώδη, άνάγνωσιν, γραφήν
και αριθμητικήν έδίδασκαν όπως και
εις την δούλην Ελλάδα παπάδες στην
"Εκκλησιά ή διάφοροι ιδιωτικοί διδά-
σκαλοι που είχαν μαθητεύσει στής δι-
άφορες σχολές της Ελλάδος ή στο
Φλαγγιανό φροντιστήριο της Βενετίας.
Ανώτερα μαθήματα έδίδασκαν διάφο-
ροι μορφωμένοι πλατύσθαι ή "Επιστή-
μονες, άπόφοιτοι κυρίως των δ αφόρων
Ιταλικών Πανεπιστημίων. Τέτοιο πα-
ράδειγμα έχουμε τον "Ηλ. Μηνιάτη ό
όποιο: έδίδαξε κάμποσα χρόνια περί
τό 1695 στο σπήτι του. Άλλους τέτοιους
προχείρως άναφέρουμε τον Σ. Τρέκκιαν
δάκκαλο του Γεωργ. Τακοβάτου και
τον Χαράλαμπον Τυπάλδον Ποβερέιον.

Επίσης έξενε γλώσσες και διάφορα
άλλα μαθήματα έδίδασκαν οι κατά και-
ρούς περαστικοί φραγκοπαπάδες. Ά-
ναφέρεται από τον "Ηλ. Τσιτσέλη ότι
έλειτούργησε πρό του 1801 και έξατά-
ξιος σχολή που την διηύθυνε ό Μ.
Μοσχόπουλος φημισμένος της εποχής
δάσκαλος και ό Σ. Τρέκκιαν.

Τό 1804 ή Νομοθετική έξουσία του
"Ιονίου κράτους έψήφισε τον νόμον
περί συστάσεως δημοσίων σχολείων,
άλλά στο Ληξούρι δέν γνωρίζουμε από
πότε έλειτούργησε τέτοιο.

Εύκολα λοιπόν φαντάζεται κανείς
πόσον ή άμάθεια ήτιν πυκνή άνάμε-
σα στής μάζες, γιατί αλήθεια οι άφο-
κόντοι ως επί τό πλείστον ένορφώ-
νοντο σε ξένες σχολές και Πανεπι-
στήμια.

Νά λοιπόν, ως σταθμός φωτεινός ή
Πετρίτσειο: σχολή. Μορφώνει τον λαό,
πλήθος από χωριάτες κυρίως από την
"Ανωή τρέχουν να μορφωθούν. Οι τρώ-
φιμοι της σχολής στην άρχή φθάνουν
τους 50 έπειτα του: 100. Άλλά σιγά-
σιγά από της χιλιάδες των μαθητών
εσπετιώνται τά ταλέντα. Είναι, οι μι-
κροί τότε μαθηταί, καθηγηταί σήμερα
και μεγάλοι διδάσκαλοι και ιεροφάν-
ται της "Επιστήμης. Είς τό 1871 εις
τά μαθητολόγια της σχολής συναντώ-
μεν μαθητή της γ' τάξεως του "Ελλη-
νικού τον Καθηγητή της Νομικής
σχολής και "Ακαδημαϊκόν κ. Μιχαήλ
Λειβαδάν, εις τά 1872 μαθητήν τ' έ-
ξως του "Ελληνικού τον Καθηγητήν
της "Ιατρικής Σχολής κ. Μαρτίνον Ρε-
γουλάνον, εις τά 1891 άποφοιτούντα
τον Καθηγητήν της "Ιατρικής Σχολής
και Πρύτανιν του Πανεπιστημίου κ.
Νικόλαον "Αλιβιζάτον, εις τά 1888 μα-

θητήν της β' τάξεως του "Ελληνικού
τον Καθηγητήν της "Ιατρικής Σχολής
κ. Σπυριδώναν Λιβιεράτον, εις τά 1900
μαθητήν της β' τάξεως του Γυμνασίου
τον Καθηγητήν της Θεολογικής Σχολής
κ. "Αρίλκων "Αλιβιζάτον, εις τά 1900
άποφοιτούντα του Γυμνασίου τον δι-
ευθυντήν της Πολυκλινικής "Αθηνών
κ. "Ανδρέαν "Αλεβιζάτον.

Από την παράθεσιν των σεβαστών
αυτών ονομάτων εύκολα καταλαβαίνει
κανείς, εάν ειργάσθη ή όχι ή Σχολή
έκείνη.

"Η παιδεία έγινε κτήμα των πολλών.
Γιατί πρώτα έπρεπε να φοιτῇ κανείς ή
στο "Αργοστόλι, ή στην Σχολή του
Guilford στο Κάστρο.

"Ετσι σιγά-σιγά στην μικρή πολιτεία
έδημιουργείτο ή παράδοσις των γραμ-
μάτων και του πολιτισμού. "Εμοιαζε
τό δύστυχο Ληξούρι σάν τον φτωχόν
διανοούμενο που μένει νηστικός για να
φορέση μεταξωτή γραβάτα...

Πράγματι ήθελε μουσική και θέα-
τρο και γράμματα, ένψ ή πλατείες
της ήσαν χορταριασμένες, οι δρόμοι
της χάλια και της έλειπαν τόσοι και
τόσα "Ηδεις αυτό τό μικρό χωριό να
γίνη ή μικρογραφία μεγάλης πολιτείας.

Συγκινητική προσπάθεια. Οι κάτοι-
κοί της με την σατυρικήν και εφάν-
ταστον διάθεσιν τους ήθελαν να τό πα-
ρομοιάσουν με ένα «Πικόλο Παρίσι».

Τίποτα δέν θα έ ρειάζετο παρα μιά
φούχτα δραστηρίων ανθρώπων, ή μόρ-
φοση όλων των στρωμάτων του λαού
και καλή διάθεσις για να ίδομεν τό
Ληξούρι εύτυχισμένη μικρή πολιτεία.
"Ας μη κλαίμε και θρηνούμε όπως ό
προφήτης έπάνω εις τά γκρεμισμένα
τείχη της "Ιερουσαλήμ. "Η καλή διάθε-
σις χρειάζεται μόνον.

Γιώργος Δεστούνης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ

ΤΟ ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ

Είχα ένα φίλον συμπατριώτην
και πελάτην, ό όποτος μαζί με την
μητέρα του έζούσε στας Πάτρας.
Όταν άσθενούσε κανένας από τους
δύο με έφώναζαν και τους έθερά-
πευα. "Ηπήγαινα δέ στο σπήτι τους
όχι σά γιατρός, αλλά και ως φίλος
και συμπατριώτης.

"Ενα βράδυ του "Ιανουαρίου, κα-
τά τας δέκα ή ώρα, έεγγηκα από τό
σπήτι μου κατά διαταγήν του Ια-
τρού μου, ένψ έδρεχε, έχιόνιζε και
άστραποβροντούσε, δια να έδρω ένα
ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ με τό όποτον να
ζεστένουμε διαρκώς τό κρεβατά-
κι του πρώτου μου παιδιού που ήτο
μόλις δύο έτών, και είχε πάθει ά-
νοτόμως από «Κρούπ», ένψ ή σύζυ-
γός μου ήτο στο κρεβάτι πρό 22
ήμερών, πάσχουσα τυφοειδή πυρε-
τόν. Τά μαγαζιά ήσαν κλειστά, έ-
δρεχε και έχιόνιζε, τί να έκαμα;
που να επήγαινα να ζητήσω αυτό
τό εύλογημένο ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ; έ-
στέφηνκα να τό ζητήσω στο σπήτι
κανένος πελάτου μου—άλλά εις τας
Πάτρας αυτό τό είδος του χρειάζο-
μένου είναι άγνωστον. Ζήτην ή "Ε-
κπαιδευτική ή "Αρχαιολογική ή "Ε-
κκλησιαστική ή "Ανθρωπιστική ή Ζα-
κυνθική ή Κορφαίτικη. Μεταξύ των
τριών αυτών "Εθνηοτήτων έδιάλε-
ξα τους Ζακυνθίους, οι όποτοι είνε
άφεντάδες, και έχουν όπου πηγαί-

νουν δλας των τὰς ἀναπαύσεις και δλα τους τὰ κόμοδα, και πράγματι σὲ ἕνα σπῆτι Ζακυθινὸ μοῦ ἔδωσαν τὸ πολὺτιμον σκανταλέτο, και ἔτρεξα, τρέμων ἀπὸ τὸ κρύο, μουσκεμένος ἀπὸ τὴν βροχή, ἀδημονισμένος ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ παιδιοῦ μου και τῆς συζύγου μου, και καταρώμενος τὴν ὥρα ποῦ παντρεύθηκα, διὰ τὸ σπῆτι μου, κρατῶν εἰς τὸ ἕνα μου χέρι τὸ σκανταλέτο και στὸ ἄλλο τὴν ὀμπρέλα, διερχόμενος δὲ ἀπὸ ἕνα καφφενέον βλέπω τὸν φίλον μου, τὸν πελάτην μου, τὸν συμπατριώτην μου, ὁ ὁποῖος ἐξοῦσε μαζί μὲ τὴν μάννα του στὴν Πάτρα. Μὲ σταματᾷ, θέλεις τίποτα τὸν ἐρωτῶ. Στάσου ὁρὲ ἀδερφέ μιά στιγμὴ, θὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα εὐχάριστον γεγονός. Ἐγὼ στενοχωρημένος ἐπροχώρησα, αὐτὸς ἐπιμόνως μὲ ἠκολούθησε. Ἐπιτέλους τοῦ λέω περὶ τίνος πρόκειται; Ἀπάντησις. Ἀπόψε ἔδωκα ὑπόσχεσιν γάμου εἰς τὴν δεσποινίδα Χ... Μπράβο τοῦ λέω, και αὐτὸ μοῦ τὸ λέει διὰ εὐχάριστον γεγονός; Ἀντὶ νὰ σὲ συγχαρῶ μοῦ ἔρχεται νὰ σοῦ σπᾶσω τὸ κεφάλι μὲ αὐτὸ τὸ σκανταλέτο ποῦ βλέπεις, γιὰ νὰ μάθης μιὰ φορά τι θὰ πῇ παντρία, και ἔφυγα ἀφήσας αὐτὸν κατὰπληκτον ἐκ τοῦ τρόπου μου. Ἐκτοτε ὁ φίλος μου ἔκοψε τὸν χαιρετισμόν, μὲ ἀφήκε ἀπὸ ἱατρὸν του και φίλον του, και μοῦ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον.

Πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα δι' ἐμὲ και διὰ τὸν φίλον μου ποῦ ἡ γυναῖκα του ἐγέννησε σὺν κουνέλα, και τὰ παιδιὰ τῆς καθὼς και ἐκείνη ἀρρωστοῦσανε δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα, τὸν συνήντησα τὸν φίλον, τὸν εἶδα δὲ μελαγχολικόν και χωρὶς νὰ περιμένω οὔτε χαιρετισμόν, οὔτε ὀμίλιαν, μὲ σταματᾷ και μοῦ λέει... Τώρα βλέπω γιὰτρέ πῶς εἶχες μεγάλο δίκαιο ἐκεῖνο τὸ δράδυ ποῦ σοῦ ἀνῆγγεῖλα τὸν γάμον μου, ποῦ ἀντὶ νὰ μὲ συγχαρῆς μοῦ εἶπες πῶς τὸ κεφάλι μου ἤθελε σπᾶσιμο μὲ τὸ ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ.

Γ. Κ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑ - ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΠΕΡΙΧΩΡΟΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμοτάτα οἱ ἀγαπητοὶ μας συμπολίται ὅπως εὐαρεσθηθῶσι και ἀποστείλωσι τὰς συνδρομάς των εἰς τὸν ταμιὰν τοῦ συλλόγου κ. Π. Εὐαγγελῆτον Δώρου 9. Τοῦτο τὰ μέγιστα θὰ διευκολύνῃ τὴν προσπάθειαν τοῦ συλλόγου, δια τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του, και θὰ τὸν ἀπυλλάξῃ τῆς δαπάνης εἰσπράκτορος και ἀπωλείας χρόνου.

Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ συλλόγου

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ τοῦ δικηγόρου κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Α. ΜΑΚΡΗ μετεφέρθη εἰς τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀριθ. 37 (Νέα Στὰ Μελὰ) ἔνθα και τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ ἀδελφοῦ του συμβολαιογράφου κ. Ἀθηνῶν κ. ΧΑΡΑΔΑΜΗΝΟΥΣ Α. ΜΑΚΡΗ.

ΕΝΟΙΚΙΖΟΝΤΑΙ ἐν Ἀργοστολίῳ διαμερίσματα καταλλήλα δια Καταγε, μαγαζιά, ἀποθήκας. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Διονυσίῳ Κοιμητάῳ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τοῦ Ληξουρίου τὴν κοινωνικὴ μεταβολή στὴ δημοκρατικότερην ἐξελίξιν του ἀκολούθησε φυσικὰ και ἡ καθόλου ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις, ἀπὸ ἀπόψεως κτιρίων και ἀπὸ τῆς διαμορφώσεώς του τῆς ρυμοτομικῆς.

Χρωματισμένα σπητάκια, καθαρὰ και νοικοκυρεμένα συναντᾷ σήμερον καλεῖς στὴν μεγαλειετέραν ἔκτασιν κάθε δημόσιου δρόμου, εἰς ἀντίθεσιν μὲ ἐκεῖνο ποῦ παρατηρεῖτο πρὸ ὀλίγων ἀχόμῃ ἐτῶν μὲ τοὺς ἀμφιδόλου χρωματισμοὺς πεπαλαιωμένων τοίχους τῶν παλαιῶν μικρῶν και μεγάλων οἰκοδομῶν. Αἰσθάνεσθαι ὅτι μέσα σ' αὐτὰ τὰ σπιτάκια ὑπάρχει ἡ ζωὴ μὲ τῆς χαρὲς και τῆς λύπης τῆς, ἀπαραίτητες συντροφισσές τῆς και ἀπομακρύνεις τὸ αἰσθημα τῆς ἐρημώσεως, ποῦ σοῦ ἐπροκαλοῦσε ἡ μονότονος στακτόχρους ἀπόχρωσις τῶν παλαιῶν οἰκοδομημάτων τὰ ὁποῖα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀφήνοντο ἔρμαια εἰς τῆς βροχῆς και τοῦ ἡλίου τὴν ἀλλαιωτικὴν ἐπίδρασιν. Σὲ μερικὸς δρόμους και πλατεῖες ποῦ ζωηρεύει τώρα τὸ πράσινο χρῶμα τῶν δεινδοστοιχιῶν, ἀκούεται ὁ γλυκὺς ψιθύρος τῶν φυλλωμάτων, ποῦ τόσο ἀρμονικὰ συντροφεύει τῆς θωπευτικῆς ὁστρίας τῆς ζωογόνο πνοῆς.

Στὴ μέση τῆς παραλιακῆς πλατείας ξεπροβάλλει τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡλίου Μηνιατῆ, στωμύλου ἱεροκήρυκος και δεινοῦ Θεολόγου, στὴν ὀπίσω τοῦ Κοινοτικοῦ Μεγάρου ἄλλοτε πλατεῖαν τῆς Ἐνώσεως ὁ ἀνδριὰς τοῦ Στάμου Πετρίτση ἐγείρεται μεγαλοπρεπῆς διὰ νὰ ὑπενθυμίῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ τόπου εἰς τὸν ἱδρυτὴν τοῦ ὁμωνύμου Λυκείου τὸ ὁποῖον σήμερον μετετράπη εἰς Γυμνάσιον. Ἡ παρὰ τὸ τελωνεῖον μεγάλη πλατεῖα κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἐφυτεύθη μὲ ὠρατὰ εὐκάλυπτα, πεῦκα και ἄλλα δένδρα και κατὰ ρυθμόν ὥστε μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ παρουσιάζῃ ὠραιότατον ἀλσύλιον.

Τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς, ἔπειτα ἀπὸ τὸ βαθὺ σκοτάδι ποῦ ἐσκέπαζε ἄλλοτε τὸ Ληξοῦρι, ἦλθε ὡς ἡ μάλλον γενναίωφρων χειρονομία τῆς κ. Μπασιᾶ διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν, θάρρος και κίνησιν στὸ μελαγχολικὸν και ρεμδιῶδες Ληξουριώτικο δράδυ. Ἀλλὰ και ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη δὲν ὑστέρησε εἰς τὴν ἐξελικτικὴν πρόοδο τοῦ Ληξουρίου. Τὸ Γηροκομεῖον και τὸ Ἀσυλὸν τῶν ὀρφανῶν ὑπὸ τὸν τίτλον Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα Ληξουρίου περιβάλλουν και στεγάζουν πολλοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης γέροντας και φροντίζουν διὰ τὴν συντήρησιν και ἀγωγὴν δεκάδων πτωχῶν ὀρφανῶν παιδιῶν τῆς ἐπαρχίας Πάλλης. Ἔργον τοῦτο εὐγενὸν τῆς πόλεως μας τέκνων πρόκειται μετ' οὐ πολὺ νὰ στεγασθῇ ὑπὸ ἰδιόκτητον οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἐγείρῃ ἡ εὐλάνθρωπος γενναία ἀφῶρα μερικῶν πλουσίων συμπολιτῶν μας.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἐὰν δὲν ἐδημοσιεύομεν και τὸ Μαυρέτειον κληροδοτήμα τὸ ὁποῖον ἀνεδοτήθη τῶν γλίσχρων πόρων τὴν σήμερον σκοπεῖ τὴν παροχὴν χρηματικῆς

βοηθείας εἰς πτωχὰς ὑπανδρευομένας χήρας τῆς ἐπαρχίας μας.

Ἡ Βαλλιάνειος ἐπαγγελματικὴ σχολὴ Ληξουρίου ἡ ὁποία ἱδρύθη ἐκ τοῦ Κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου Παναγ. Βαλλιάνου προώριται νὰ ἐξυπηρετήσῃ πάρα πολὺ τὴν εἰς τὰς τέχνας ἐπίδοσιν ὅχι μόνον τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας Πάλλης ἀλλὰ και τῆς Κεφαλληνίας ὁλοκλήρου. Ἡ Σχολὴ αὕτη ἡ ὁποία διανύει τὸ δεῦτερον ἔτος τῆς συστάσεως τῆς δεικνύει διὰ τῆς μέχρι σήμερον συντελεσθείσης εἰς αὐτὴν ἐργασίας ὅτι αἱ ἐλπίδες αἱ ὁποῖαι εἰς αὐτὴν ἐστηρίχθησαν δὲν εἶναι μάταιαι και ὅτι δεκάδες παιδιῶν κατ' ἔτος ἐξερχόμενα ἀπὸ τὸ σχολεῖον αὐτὸ τῆς Τέχνης θὰ δύνανται νὰ διοπαλαίσωσιν ἐπιτυχῶς ὅπου δῆποτε και ἂν μεταβῶσιν πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας.

Τὸ Ληξοῦρι ἔχει Φιλαρμονικὴν, ἀλλὰ χωρὶς πόρους... και σήμερον παρ' ὅλην τὴν ἐμφυτον κλίσιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν μουσικὴν δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε και δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποδῇ ὠφέλιμος μουσικῶς εἰς τὸν τόπον ἐὰν δὲν ἔχῃ τὴν τύχην τῆς συναδέλφου τῆς, τῆς τοῦ Ἀργοστολίου ἡ ὁποία προικοδοτηθεῖσα μὲ κληροδοτήμα σεβαστὸν τοῦ ἀειμνήστου Γερμανῆ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξελεγχθῇ εἰς περιωπὴν ἀξίαν λόγου.

Τὸ Ληξοῦρι εἶναι μίαν μικρὴ πόλις, μικρὴ ἀλλὰ μὲ παραδόσεις, και τοῦτο ἴσως εἶνε ἡ αἰτία ὅπου παρ' ὅλην τὴν κατάπτωσιν ἀπὸ τὸ παλαιὸν μεγαλεῖον τῆς ἔχει τὴν ἀδυναμίαν ὅτι διακρίνεται μεταξὺ τῶν ἄλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἐπιδεικνύουσα προγόνων κλέην και σεμνυνομένη διὰ τὴν τωρινὴν εἰς τὰς ἐπιστήμας, τέχνας και τὸ ἐμπόριον ἀνάδειξιν πολλῶν τέκνων τῆς ἐν Ἀθήναις και τῷ ἐξωτερικῷ. Πολλάκις μίαν ἀδυναμίαν μεταβάλλεται εἰς εὐγενὴ φιλοδοξίαν, και θὰ ἠδύχομεθα, ἴνα ὅπως καταστῇ ἀξίον τῆς φιλοδοξίας ταύτης τὸ Ληξοῦρι ἐντείνῃ τὰς προσπάθειας του πρὸς περισσοτέραν τοῦ λαοῦ κοινωνικὴν διαπαιδαγώγησιν, ἀρτιωτέραν πολιτικὴν μόρφωσιν και συνολικὴν ἡθικὴν ἱκανότητα.

Ληξοῦρι 19 Ἰουνίου 1928

Παναγῆς Α. Μαρκέτος

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΙΔΑΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

φορὰ πῶς τὴν ἐπάθε, ἀποφάσισε νὰ μὴν τὴν ματαπάθῃ ἄλλη μίαν. Ἐταί, μόλις ἔφθασε στὸν Τόπο μας, ἐρώτησε ποῖος ἦτον ὁ πλέα μπορεζάμενος Βουλευτής, και ἦλθ' εὐθὺς καὶ ἐπισκέφθηκε τὸν ἀφέντην μου. Τοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν ἀγάπην του, και τὴν ὑπεράσπισή του καὶ ἐνταῦθα ἐδανότουνε στὰς διαταγὰς του. Ὁ ἀφέντης μου τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὴν τόσῃ του εὐγένειαν, τοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμεῖ και αὐτὸς νὰ παρουσιασθῇ ἡ περίστασις νὰν τοῦ γίνῃ ὠφέλιμος, και ἐν ταῦτα τοῦ ἐδιόρισε τὸ σχέδιον ἐνὸς δρόμου διὰ νὰ πηγαίνωμε στὰ ῥοσταντικά μας.

Ὁ δρόμος τοῦτος ὅπου ἐγενόταν' ὁλοκλήρως γιὰ πινυμὴν μας ἐμὲ και και τοῦ ἀφεντός μου, ἐπειδὴ κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε διαβάδα ἐκεῖθε, ἔπρεπε νὰ στοιχίσῃ διακόσιες χιλιάδες δραχμῆς. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον ἐγένε, ἐστάθη, και ἐνεκρίθη εὐθὺς ἀπὸ τὸ Ἰπουργεῖον. Ὁρατοί, μεγαλοπρεπῆς δρόμος, μὰ δὲν μοῦ ἐμελλε νὰν τότε χαρῶ.

Ἰψωμένοι εἰς σὲ τιμὲς τόσες, χαιρετισμένοι, χαϊδεμένοι, κολακεμμένοι ἀπὸ ὅλον τὸν τόπο... τὰ μυαλά μου ἀρχίσανε νὰ φουσκώνουνε. Ὡς καὶ ἐμεῖς οἱ γαϊδάροι ἔχουμε καὶ ἐμεῖς τὰς φαντασίας μας. τὰς ἰδιοτροπίαις μας, και κάπου-κάπου και τὴν ὑπερηφάνειάν μας, και τὰς ἀταξίες μας. Ἡ τυφλὴ ὑπακοή στὸν ἀφέντην μου ἄρχισε νὰ μὲ βαρύνῃ. Κάθε ποῦ ἐρχότουσε νὰ μὲ δγάνῃ ἀπὸ τὸ σταῦλο, ἐγὼ ἐθύμωνα τοῦ ἐγύριζα τὰ π'ισινά μου, και τὸν ἐφοβέριζα. Στὸ ὕστερον τοῦ ἔδωσα μίαν κλωτσιὰ στὸ γόνα, γιὰ τὴν ὁποία τὸ γόνα του ἐσάπηκε, και ὁ ἀφέντης μου ἐπέθανε.

Νᾶθελε τὸ ἔξερν... Ἐκείνη ἡ κλωτσιὰ ποῦ ἐπέθανε τὸν ἀφέντην μου ἐχαντάκωσ' ἐμὲ! Κλωτσώντας τὸν ἀφέντην μου ἐκλωτσούσα τὴν εὐτυχίαν μου! Οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀφεντός μου δὲν μ' ἐχρειάζόντανε πλέον, και μ' ἐπουλήσανε τοῦ χωριάτη τούτου, ἀποκάτου στὸν ὁποῖον ἀγαπητοὶ μου σύντροφοι γαϊδάροι, τρώγων περισσότερες ξυλιές παρά χόρτα, και φοφάδ' τὴν πείνας! Μὰ,

Στερνὴν μου γνώση, νὰ σ' εἶχα πρῶτα!...

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Η ΠΑΣΤΕΡΙΝΗ

Θεραπεύει ἐλονοσίαν ὁστῆαν και χρονίαν ἐντὸς 5—7 ἡμερῶν. Αὐξάνει τὴν ὁρεξίν, τονώνει τὸν ὁργανισμόν, σμικρύνει τὸν σπλῆνα καταπληκτικῶς, προκαλεῖ εὐχροίαν τοῦ προσώπου, πολλαπλασιάζουσα τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, καταδιβάσει ἀποτόμους τὸν πυρετὸν ὁσονδήποτε μεγάλον και ἂν εἶναι οὗτος (40—41), εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας, κατὰ μέτρον δὲ λόγον ἂν εἶναι ὀλίγα δέκατα. Οἱ πάσχοντες ἐκ χρονίας ἐλονοσίας και μὴ ἱαθέντες διὰ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων ὡς και ἀλλαγῆς κέρος μεταχειρισθῆτε πρὸς ριζικὴν θεραπείαν σας, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, τὴν ΠΑΣΤΕΡΙΝΗΝ.

Οἱ διαμένοντες εἰς ἐλκώδη μέρη, ἀποφεύγετε πᾶσαν προσβολὴν ἐλονοσίας, μεταχειριζόμενοι καθ' ὅλον τὸ θέρος, 2 καψάκια Παστερίνης ἡμερησίως ἐν πρὸ γεύματος και ἐν πρὸ δείπνου.

ΧΡΗΣΙΣ: Δι' ἐνηλικίας 6 χάπια ἡμερησίως ἀνὰ 2 ἡμίσιαν ὥραν πρὸ καφέ, γεύματος, και δείπνου ἐπὶ 10 ἡμέρας συνεχῶς, ἂνευ διακοπῆς ἢ ἐλαττώσεως τῆς δόσεως. Πρὸ ἀποφύγις ὅπου μὴ εἶναι ἀσφαλὲς τὸν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ κυανοῦ χρώματος τῶν καψακίων και ἐπὶ τῆς ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἀναγεγραμμένης Ἑλληνιστῇ και Γαλλιστῇ ὀνομασίας καὶ τῆς διὰ κυανῆς μελάνης Ἡ ΠΑΣΤΕΡΙΝΗ ἐν κεκρυμμένῃ παρὰ τοῦ ἰατροῦ συνδρίου παρασκευάζεται και πωλεῖται εἰς τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Φαρμακεῖον ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΜΑΝΕΣΗ

Τιμὴ ἐκάστου κυτίου Δρχ. 35

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Γραφεία: Στοά Σαββίδου (Πατησίων 31)

ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΡΥΤΑΙ : Δ. Μανέντης, Π. Βιλάνδος-
Μ. Μοντεζάντος

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ :

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γερ. Κλαουδάτος, Ξενοδ.
«Μεγ. Βρετανία», Δημ. Κου-
ρής, Ναυάρχου Μπήττι, 38

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ : Διον. Κομνηνός

ΠΑΤΡΩΝ : Ιωάννης Ιγγλέσιος

ΒΟΛΟΥ : Παναγής Καρούσης

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Χαρ. Γαλιτασάτος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Έτησία Δρ. 100

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : \$ 3 η σελίνια 15

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡ. 2

Δημοσιεύσεις, διαφημίσεις ο τίχως
Δρ. 5 και κατά ιδιαιτέραν συμφωνίαν.

Ευβάσματι πρὸς τὸν κ.
Μ. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Σ. Κ. Ιγγλέσιον. Δὲν ἔχετε δίκη
νὰ μὰς μέψοσθε. Στελλετέ μὰς κανένα
ἄλλο μικρὸν καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εὐ-
χαρίστως ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ μεγάλο τοῦ
Pascoli ἔχετε δίκη. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐ-
παναληφθῇ.

κ. Ε. Κουρούκην. Ἐκωνοσίθη.

κ. Φ. Κονιδάρην. Ἐλάδομεν. Ἀλλὰ

θρὰ ἀδερφε στελλετέ μὰς ἀνταποκρίσεις.

Δηλαδή κίνησιν, ἀφίξεις, γάμους, θανάτους.

κ. Δ. Καθβαδιάν. Ἐλάδομεν. Ἀφοῦ ἐ-

πιμένετε δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε.

κ. Ε. Βουτσινῶν. Ἰνδία. Ἐλάδομεν εὐ-

χαριστούμεν.

κ. Σ. Ἀρσένην Σορίαν. Ἐλάδομεν εὐ-

χαριστούμεν.

κ. Μυχλιδέραν. Ἐλάδομεν εὐχαρι-

στούμεν.

Δίδα Αὐγουστάτου. Ἐλάδομεν. Στελλε-

τε καὶ ἄλλας μὲ περισσώτερα.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ὠροσεγὲς ρῥλλον
ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ τ' αὐοτε-
λέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ
τῶν συνδέσεων.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένε-
το ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν φίλων τοῦ
λαοῦ καὶ διὰ τρίτην φορὰν ἡ γενι-
κὴ συνέλευσις τῆς ἐν Ἀθήναις Κε-
φαλληνιακῆς Ἀδελφότητος. Κατὰ
ταύτην ἐνεκρίθη σχεδὸν διὰ πανψη-
φίας ἡ διαχειρὶς τοῦ διοικητικοῦ
συμβουλίου καὶ ὑπεβλήθη ἡ παραί-
τησις αὐτοῦ τῇ ὁποίᾳν παραίτη-
σιν ἡ συνέλευσις διὰ γενικῆς ἀνα-
στάσεως δὲν ἀπεδέχθη.

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νοτάρ 60

Ὅπουθεν Δημοτικοῦ Θεάτρου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐπίπεδον πιστήριον 75X105
κατάλληλον διὰ ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΝΑΣ ΕΞΟΧΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

ΒΟΛΟΣ 8 Ἰουλίου.—(Τοῦ ἀνταποκρι-
τοῦ μας). Σχεδὸν ἀπαράτητον, ἀντι-
παρῆλθεν ἐν σκοπευτικῶν γεγονόσιν, αὐτὴν
θεῖς εἰς τὰ σκοπευτικά χρονικά τῆς πό-
λεως μας, γεγονὸς ὅπερ εἰς ἄλλην χώραν
τῆς Εὐρώπης εὐρέως θὰ σχολιάζετο ἀπὸ
τοῦς ἀθλητικοῦς κύκλους, οὐ μὴν ἀλλὰ
καὶ θὰ ἐπανηγυρίζετο κατὰ τὸν θορυβω-
δέστερον τρόπον.

Ἡ φίλη ἐφημερίς «Δαϊκή-Φωνή» ἐν
τῇ φύλλῃ αὐτῆς τῆς 19ης τρέχοντος, ἀνέ-
γραψε χρονολογικῶς καὶ ἐν ὀλίγοις τὰ
τῆς εἰς Καλὰ-Νερά γενόμενης ἐκδρομῆς
τοῦ τόσο ἐυδοκίμου ἐν τῇ πόλει μας
λειτουργούντος Σκοπευτικοῦ Συλλόγου.

Ἐκεῖ, καὶ εἰς τὴν θυμωσίαν ἐκείνην
παρὰ τὴν παραλίαν τοποθεσίαν, ὑπὸ τῆς
δροσερᾶς τῶν πλατάνων σκιάς, οἱ ἐκδρο-
μεῖς διήλθον ὅπως ἀληθινόντους, δοθέν-
των ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ σκοπευτικῶν ἀ-
γώνων, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ συμμετα-
σχόντες ἀθληταὶ κατέβαλον φιλοτίμως ὁ-
λην τὴν σκοπευτικὴν αὐτῶν δεινότητα.

Ὅπως ἀπροσδοκίτως, καὶ κατὰ τὸ
δεύτερον σκοπευτικὸν ἀγώνισμα, σκοπο-
βολῇ ἐπὶ ἱπταμένων δισκίων, ἐμφανίζεται
εἰς τὸν στίβον, μετρίστρων καὶ ὀλιγόλο-
γος ὡς πάντοτε ὁ γνωστός παρὰ τῇ ἀνω-
τέρᾳ τάξει τῆς κοινωνίας τοῦ Βόλου κ.
Σόλων Χωραφᾶς, (1) οὐτινος τὴν ἐμφάνι-
σιν οἱ ἄλλοι συναθροιστὴ ὑπεδέχθησαν μὲ
μεσιδία συμπαθείας, ὡς ἀκούοντες μόνον,
ἀλλὰ μὴ σκόντες εἰσέτι τὴν εὐκαιρίαν νὰ
γνωρίσωσι καὶ ἐμπράκτως τὴν περὶ τὸ
σκοπεῖν εὐχέρειαν καὶ ἐμπειρίαν τοῦ εὐ-
γενοῦς τοῦτου καὶ γενναίου ἀνδρός.

Διὼν τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας τοῦ ὡς παι-
δικὸν τι ἄθρομα ὁ κ. Χωραφᾶς, ἤρξατο
βάλλων κατὰ σειρὰν ἐπιτυχῶς τὰ ἐξε-
σφενδονιζόμενα δισκία, καὶ προχωρῶν ἀπὸ
ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν τῶν ἱπταμένων
στόχων ἀνευ διακοπῆς, ἐνθ' οἱ περιστάμε-
νοι ἀγωνιστῶς καὶ μὲ καρδίαν συνεχόμε-
νην παρηκολούθουν τὰς ἐκαστοτε ριπτο-
μένας βολὰς, καὶ ἐδλεπον τὸ ἐν μετὰ τὸ
ἄλλο τὰ δισκία θρυμματιζόμενα.

Ὅταν δὲ ὁ κ. Χωραφᾶς ἐφθασε διὰ μι-
ᾶς καὶ μόνης ἐν συνεχείᾳ βολῆς νὰ κατηρ-
ρίψῃ τὸ τελευταῖον δισκίον κατηρρίψας
ὅχι πλέον τὸ ρεκόρ τῶν σκοπευτῶν τοῦ
Βόλου, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ παγκόσμιον
ρεκόρ σκοποβολῆς ἐπὶ ἱπταμένων δισκίων,
οὐρανομήκεις ζητωκραυγαί, χερσικροτή-
ματα καὶ ἐπυφηνίαι τῶν κατηπλήκτων
θεατῶν ἐπλήρωσαν τοὺς ἡρέμους τῶν Κε-
λῶν-Νερῶν ὁρῶντες.

Ἐκαστὸν τοῖς ἐκατὸν ἐπιτυχία!!! ἡ
σκοπευτικὴ δεινότης τῶν διαιτηστῶν
τῆς πόλεως μας σκοπευτῶν, τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ὀρισμένως ἐχρεωκόπησεν.

Ο ΦΑΚΟΣ

(1) Βλέπε σχετικὴν φωτογραφίαν
εἰς τὴν πρώτην σελίδα

ΣΠΥΡΟΣ Β. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Δικαστικός Κλητῆρ

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

Γραφεῖον Θεμιστολέους 4—Ἀθῆναι

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τὸ κάτωθι πένθιμον ὡς καὶ ἐν ἄλλο
ποίημα ποῦ θὰ καταχωρηθῇ εἰς τὸ
προσεγὲς ἀπὸ γαλιαν ὁ κ. Σωκράτης
Σβορώνος τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου
τῆς προσφιλοῦς καὶ σεβαστῆς κουνίας
δασ τοῦ Ἑ. Ἰσαάβη Σβορώνου ἐν Μη-
νιαῖς Κεφαλληνίας τὴν 5ην Μαΐου
1928.

ΠΟΙΗΜΑ ΑΙΩΝΙΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Τὴν γαίαν ἔγχε ἐλαφρᾶν
Νύμφη ἀγαθωτάτη
Λατρευτικὴν τὴν μνήμην σου
Ψυχὴ δικαιωτάτη
Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος
Εὐχὴ θὰ σ' ὀδηγήσῃ
Στὸν θεῖον τὸν παράδεισον
Ἀσπίλον βίον πώζησας
Μ' ὅλους ἀγαπημένῃ
Βλαστὸς ἀφῆλτος ἐκλεκτός
Μὲ κλώνους κοσμημένοι
Τὴν μνήμην ἔχε αἰώνιον
Τῶν τέκνων σου τῶν ἀγαθῶν
Ἀγάπην τῶν ἐγγονῶν σου
Ὅλων τῶν ἀνερῶν σου
Καὶ ἀσπασμὸν αἰώνιον
Ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σου.

Σωκράτης Φ. Σβορώνος

ΖΕΡΒΑΤΑ ΣΑΜΗΣ—(τοῦ ἀνταποκρι-
τοῦ μας). Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν
ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐκ Μαυράτων
κλῶς νέου κ. Δημ. Φωκά μετὰ τῆς
Διδος Αἰκατερίνης Μπελατισίδου, ἀνεψί-
ας τοῦ χρηματιστοῦ κ. Παν. Ζερβ. Παρέ-
στη πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος μεταξὺ
τῶν ὁποίων διακρίνονταν τὸν νομάρχην κ.
Μιχαῆλ, τὸν βουλευτὴν κ. Φωκᾶν, τὸν
νομάρτην κ. Μαρκετόν, τὸν κ. Π. Ζερ-
βὸν κ.λ.
Εἰς τὸ εὐχάριστον ζεῦγος εὐχόμεθα
τὸν βίον εὐδαίμονα. Σ.Π.

ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ ΑΛΛ' ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Πρέπει καὶ στὸ ἱσοτερές, μικροί, μεγάλοι, ὅλοι
τὸ θαῦμα τὸ ὑπερφυὲς πῶγινε στ' Ἀργυστόλι
Λεπτομερῶς νὰ μάθουν, πῶς τώρα τόσα χρόνια
τρώγοντες τὰ Ἰταλικά στὴ νῆσο μακαρόνια
οἱ Κεφαλλῆνες ἅπαντες, ἦσαν ἰσχυροὶ σὰν ταῖροι,
καὶ τώρα ἔτσι ἀτέλειωτο ἔχουνε πανυγῆρι,
ποῦ ὁ Ματιάτος ἀνοιγε μακαρονοποιεῖον,
κι' ἔκτοί' ἔπαυσαν οἱ δουλειὲς εἰς τὸ νεκροταφεῖον
γιατὶ δὲν τρῶνε βέβαια τοῦ Καναδᾶ φαρίνα,
ἀλλὰ τοῦ Βόλου ἄλευρα σιμυδαλάτα φίνα
ποῦ ὁ Ματιάτος μοναχὰ εἰς τ' Ἀργυστόλι φέρνει,
κι' ἔτσι ὁ Χάρως ἔπαυσε τὸν κόσμον πεῖν νὰ πέρνῃ!
Γιὰ τοῦτο κι' οἱ μπακάληδες ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθῆνα
ἂν θέλουν οἱ πελάτες των νὰ παύσουνε τὴν γκρίνα
νὰ σπεύσουν νὰ προμηθευθοῦν Ματιάτου μακαρόνια
γιὰ νὰ χουν τοὺς πελάτες των εἰς τὴν ζωὴ αἰώνια.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

“ Η ΠΗΓΗ ”

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Χ. ΣΤΑΘΑΤΟΥ
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΠΑΥΛΟΣ Ι. ΜΑΡΚΕΤΤΟΣ

ΣΤΟΑ ΦΕΕΗ 9. — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

C A D O L, (Φάρμακον τῆς κόμης),

C A D O L, (Σάπων τουαλέτας),

P E R L (Βαφαὶ ὁραμάτων ἐντὸς θαλίνων σιοληνῶν),

C E L I V A (Εἶδη περιποίησης δνύων, κραγιόνια καὶ ὅμοια),

H E L M A (Ἡλεκτρικὰ ἱατρικὰ μηχανήματα διὰ μασάζ),

Στῆρα διὰ ὀντολασίαν, Βαλλίδια πάντοτε εἰδους, εἰς τὰ ἐργαλεῖα διὰ
μανικιού, ἑυράφα πάσης ποιότητος, ἑυριστικά μηχαναῖ, λάμα ἑυρίσματος,
κουρευτικά μηχαναῖ, βερβόται πάντοτε εἰδους (ὁδόντων, δνύων, ὀφθαλμῶν,
Κουρεῖων κ.λ.) καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη τουαλέτας.

ΜΟΝΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΘΕΩΣ

Φαλλίδια πάντοτε εἰδους, ὄργανα δελινα χημείων, θερμόμετρα, οὐρίγγες
πάντοτε εἰδους, εἶδη ἐκ καουτσούκ σκληροῦ καὶ μαλακοῦ φαρμακείων, ἐμπλαστρά,
ὀυναπισμοί, ρίζαι φαρμακευτικαὶ κ.λ., κ.λ.

Τὰ νέα θαλασσοπούλια μας

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐξετάσεις
τῶν ἐμποροπολιάρχων ἔλαβον θρι-
αμβευτικῶς τὸ δίπλωμα τῶν οἱ ἐξῆς
Κεφαλλῆνες :

Γεράσιμος Μιχαλιτσιάνος, Ἰωάν.
Λιμπεράτος, Ἀθαν. Πινᾶς, Χαρίλ.
Μαρκόπουλος, Ἀρ. Σπαθῆς, Διον.
Ἀθανασάτος, Κωνσταντῖνος Ἀθα-
νασάτος, Διον. Λασκαράτος, Σάββας
Γρηγοράτος.

Εὐχόμεθα στὰ νέα θαλασσοπού-
λια μας νὰ φανοῦν ἀντάξια τῶν πα-
ραδόσεων τοῦ Κεφαλληνιακοῦ ναυ-
τικοῦ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ μας παρα-
καλοῦνται : 1) Ἐάν τυχὸν δὲν λαμβά-
νουν τὸ φύλλον τακτικῶς ν' ἀ-
πευθύνωνται στὰ γραφεῖα μας. 2)
Ἐάν ἐπιθυμοῦν προηγούμενα
τεύχη νὰ ζητοῦν αὐτὰ ἀπὸ τὴν διακ-
περᾶσιν τῆς ἐφημερίδος. 3) Νὰ
ζητοῦν πάντοτε ἀποδείξεις πληρω-
μῆς ἀπὸ τοὺς εἰσπράκτορας τῆς ἐ-
φημερίδος.

Ὁ ἱατρὸς κ. Δρασύβου-
λος Λιβιεράτος τέως βο-
δὸς παρὰ τῷ καθηγητῇ κ.
Widal δέχεται καθ' ἐκά-
στην 4—6 μ. μ. ὁδὸς Ἀρ.
Κων)νου 31.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι σά-
σης ρύσεως

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 5 ο/ο

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΟ ἼΟΝΙΟΝ,

Ἀθῆναι—Πατησίων 26

Οἰκίαι—Οἰκίονεδα—Κτήματα
Δάση

ΓΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ.—10 Ιουλίου (του ανταποκριτού μας). Κίνησις εξαιρετική τας ημέρας αυτάς.

—Ο Σαλβατόρε στής δόξας του. Όταν διευθύνει κινείται κυριολεκτικώς ελός. Καί ο κοσμάκης ακούων την μουσικήν του συγχρόνως απολαμβάνει το θέαμα του έν κινήσει εύρισκόμενου μαέστρου.

—Αρχισαν αί προσκολλοί και συζητήσεις.

—Τά μπάνια εφθάσαν με τή τελευταία ζέση στίς δόξας τους. Ίδιως στόν «πλατύ γυαλό» που ελανεύσθηκε πιά ως ή «πλάξ» του Άργοςτολίου. Βλέπει κανείς πλήθος αυτοκινήτων να μεταφέρουν τόν κόσμο, μάλιστα τόν γυναικόκοσμο.

—Τά μπάνια του Μάτελα συγκεντρώνουν ελάχιστο κόσμο.

—Οι κινηματογράφοι μας κάπως κινούνται. Έπαύθησαν ο χορός «του Ταύρου» με τήν Μόα Μουράνη, το «μαρτύριον γυναικός» με τή Σούζα Βερνόν «Αμαρτία γονέων».

—Επίσης επαύθησαν «ο Μισοτάς στή Κόλαση», «Τό αγοράκι μου», «Αί δέκα έντολοι».

—Αναμένεται έντός τής εβδομάδος μόλις Άγγλικό στόλου. Γι' αυτό και ο Π.Γ.Σ. ετοιμάζεται για μάτς, και οι διάφοροι έπιχειρηματίες ετοιμάζουν τά κafenela κ.λ.

—Η φιλαρμονική μεταφέρεται εις τό έπισκευασθέν ιδιόκτητον οίκημα της, της ελεμνήστου Γερμενή.

Εύαγ. Μαγκλιβεράς

ΠΕΣΣΑΔΑ ΔΕΙΒΑΘΟΥΣ (της ανταποκριτριάς μας).—Μετά έντάκτου επιτυχίας έτελέσθη τήν Κυριακήν 10 π. μ. επί τή λήξει των μαθημάτων έτησια σχολική έορτή εις τό μικτόν δημοτικόν σχολειόν Πεσσάδος.

Έπαύθησαν υπό των μικρών μαθητών και μαθητριών μικρά δράματα κωμωδία και άπηγγέλλθησαν ποιήματα πατριωτικά εις τά όποια διεκρίθησαν οι δύο μικροί μαθηταί Σπυρίδων Σκλαδοβός και Άριστοτέλης Σκλαδοβός.

Έκ δέ των δραμάτων άξιον περισσοτέρου θαυμασμού ήσαν αί δύο μικραί μαθήτριαι Χρυσή Αύγουστάτου και Ειρήνη Όκτωράτου και έκ των μαθητών Παντελής Άγγελάτος και Άνδρέας Βασιλάτος.

Μετά τό πέρας των εξετάσεων οι παριστάμενοι συνεχάρησαν τήν άσκον και φίλεργον διδασκάλασαν κ. Εθαγγελίαν Ίγγλέση.

Μοριάνθη Αύγουστάτου

ΕΡΥΣΣΟΣ Ιούλιος (του ανταποκριτού μας). Τώρα πιά ή Έρυσσος σάν τες λοιπές έξοχες άρχίζει να πόρνη τήν πανηγυρικήν της όνη. Η άπόρρητη ζέση φέρνει άπέλλειδας τούς Άθηναίους και τας Άττίδας στίς δροσερές άκτές μας. Καί ήμεις πού μέχει τήν ώρα είχαμε μάθει να βλέπουμε μόνον τις χαροπές δονάδες γεμάτες χάλκινη ύγεια εύλογούμε τόν λαμπρόν ήλιο πού τά φλογερά φιλά του πυρόπολιν τό αίμα των άστών και έκαναν τά ώραια κινήτα άγαλματάκια να καταφύγουν στά δροσερά μέρη μας, να πάρουν λίγο άπό τήν δροσιά και τήν ζωή της έξοχής μας και να δώσουν και σ' έμάς άπό τήν χάρι τους.

Αυστηρός όμως ή έπείριμνος ασφάλιας έγινε ατρία, ώστε πολλοί εϊκογένηται άπό φόβον να άναγκασθούν να προτιμήσουν τήν λύρα της Αθήνας.

Ποτέτα όμως να ληθί ότι άπό τας του γεγονότος αυτού, ούτε στούς άγαλλών καιρούς οι πολυάριθμοι της πατρίδος μας παρευρίχοντες εδω, μολονότι οι άκατάστατοι πολιτευόμενοι εφίλοτιμήθησαν να προικίσουν τήν Κεφαλλονία με ιδεώδη συγκοινωνία ένφ ή φούς τήν έποικίσις με τόσα άσύνκοιτα ώρα.

Είς όλίγα μέρη ή μεγαλοπρέπεια των όρέων είναι τόσον έπιβλητική όσον στήν

Κεφαλλονία και πουνθενά ο μπάτης δεν είναι πλέον δροσερός όσον στίς άκτές της, όταν δύνει ο ήλιος μέσα σε ώραιες άνταύγειες άφαντάστον γραφικότητας, ένφ ή άπέραντη χρυσοίονσα θάλασσα, και ή ήώχρους άπόχρωσις των όρηλων όρέων δίδουν μίαν άξέχαστον εικόνα. Άλλά άπό τήν παροδον στήλην δεν θέλουμε να είπωμεν αυτά, εμψι μόνον να τονώσουμε στούς Κεφαλλήνας πολιτευόμενους και τούς έν γένει παραδόντας ότι άφοδ προτίστως έμπεδώσουν τήν ασφάλειαν εδω, όχι μόνον να μή άπαξιούν και να παραθερίσουν εδω άντι ν' άπέρχονται εις τήν ξένην ή άλλαχού, άλλα να καταστήσουν ή δυνατόν μόνον τόν παραθερισμόν ένταύθα και διά τούς ξένους άκόμη, πού έκτός των φυσικών καλλονών και του όνειρου άέρος θα συναντήσουν και κόσμον πολύ προσηκόντα και παντού λαμπράς επαύσεις στά γραφικά χωριά μας.

Φ. ΚΟΝΙΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΙΒΑΘΟΥ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΒΑΛΛΙΑΝΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΒΛΑΧΑΤΑ, Ιούλιος (του ανταποκριτού μας). Είμαι Κυριακή, ώρα 5 μ. μ. πού λαμβάνομεν μίαν πρόσκλησην έκ μέρους του Διευθυντού της Βαλλιανείου Σχολής πρωτοπρεσβυτέρου κ. Γεωργ. Βλάχου, να παρευθώμεν εις έορτήν της Σχολής γενησομένην έν Κεραμείοις τή 6 μ. μ. επί τή λήξει των εργασιών αυτής και διά τήν άπονουμήν βραβείον εις τούς άριστεύσαντας μαθητάς. Τοιούτου είδους τελετή πρώτη φοράν τελεείται εις τήν Σχολήν, όφειλομένη εις έμπνευσιν του δραστηρίου και άκαταπόνητου Διευθυντού της.

Είς ένα τέτατον εύρισκόμεθα επί τόπον. Μπροστά μας φαντάζει έπιβλητικόν τό νεόμωτον μέγαρον της Σχολής. Οι Βαλλιανοί δεν έφειδόνταν χρημάτων, να δώσουν εις τήν φερόντων των Σχολήν μέγαρον άντάξιον του παρελθόντος και του μέλλοντός της. Η οικοδομή του ή όποια έκδόσιν άρεστέα εκατομμύρια, έτελείωσε μόλις πρόσθεν... και έννοείται ότι έγινε καθ' όλας τας όποδείξεις της συγχρόνως όγεινής έπισημής Στεγάζονται έντός αυτού πλέον ή άνέτως Δημοτικόν, Σχολαρχείον και Γυμνάσιον μεθ' όλων των χρειωδών. Γραφείον Διευθυντού, αναπαυτήριον Καθηγητών, αίθουσα τελών, ιδιαιτέραι αίθουσαι διά πειραματικάς άσκήσεις, μικρόν κυλικείον διά τούς μαθητάς και εύρύτατον Γυμναστήριον.

Άλλ' άς έλθωμεν εις τήν έορτήν. Είς τήν αίθουσαν των τελών, ένα εύρηχορότατον δωμάτιον του άνω πατώματος πλήρης άπαρτία άπό όλα τά χωρία της Λειβαθοῦ άπό τή Πεσσάδα, Σπατιά, Μεταξάτα, Λακύνθη, Καραβάδο, Περατάτα, Σβορώντα, Σαράτα, Μηνιές και φυσικά άπό τες Κεραμίες. Πολλοί όλιγοί μαθηταί. Ίσως κακά όνειρα της νυκτός—και της Κυριακής να όνειρα ονηθώς επαληθεύουν—να τούς ήμπόδιαν να λάβουν διά τελευταίαν τοιάχιστον έφέτος, φοράν τήν άγονουσαν πός τόν Γολγοθάν των. Εύτυχώς διά τά παριστάμενα έκ των άνυγών αυτών πλασμάτων ο Διευθυντής της Σχολής άπέφυγε να χορήγη αυτά όνομαστί εις πρόβατα και εις έόφια, εις έπιτυχόντας και μή. Καί τοιουτοτρόπως έστο και προσωρινώς άπέφυγον τό δηλητήριον, διά να εξακολουθήι τό καθόχτυπι. Είς μίαν γωνίαν κατάλληλον στήριμμεν μετά του φίλου κ. Ιωάνν. Εύθυμιάτου τό στρατήγειον μας. Τό ώραιον φύλον ύπεροτερον κατά πολυ και εις αυτό συντελεί όχι μόνον ή γυναικεία περιέργια, άλλα και τό γερονός ότι οι άφδες, ως επί τό πλείστον ταξείδων, τούς κρατεί άπαινο στά γαλανά της νερά μακροά ή δάλασσα. Έμφάνις, φυσικά πρώτης τάξεως, έντελής άδηνύ.

Η έορτής της έορτής μας άνακαί να σταθώμεν εις προσοχήν. Εισέρχεται ή επί των βραβείων έπιτροπή άποτελούμενη έκ των κ. Γεωργίου και Σπυρίδωνος Βαλλιάνων, άποτόνων του Μεγάλου Ένεργέτου. Με τήν εισοδόν των ή Φιλαρμονική Λειβαθοῦς υπό τήν διεύθυνσιν του κ. Γ.

Άρτινού άνακρούει τόν ύμνον του Βαλλιάνου. Οι καθηγηταί καταλαμβάνουσι τάς θέσεις των και ο Διευθυντής της Σχολής άνέρχεται εις τό βήμα. Με παρόσθημα άληθούς όήτορος, τήν γλυκείαν, όσον και ισχυράν του φωνήν και πρό παντός τήν μεστότητα των λεγομένων κρατεί επί μακρόν άδιάσπαστον τήν προσοχήν των ακροωμένων.

Μετά τό πέρας του λόγου, τόν όποιον καλύπτουν ζωηρότατα χειροκροτήματα, άναγγέλλει τά άποτελέσματα των εργασιών του Γυμνασίου, τά όποια έχουν ως έξης: Ένεργόφθησαν μαθηταί 102 και έφοίτησαν 99 κατά τάξεις: Α' 38, Β' 18, Γ' 27, Δ' 16. Προήχθησαν: Α' 15, Β' 13, Γ' 18, άπελύθησαν Δ' 12. Έπανεξέτασται: Α' 15, Β' 5, Γ' 8, και Δ' 4. Απερορίθησαν: Α' 8, Β' 0, Γ' 1 και Δ' 0.

Η Βαλλιανέος Έπιτροπή τών τόνων της έπιμελείας των μαθητών άπεφάσισεν τήν καθιέρωσιν βραβείων διά τούς άριστεύοντας μαθητάς όλων των τάξεων. Αυστηρώς τά βραβεία παρηγγέλλθησαν άργά πεκαθυστέθησαν να έλθουν διά και βραβείοντα μόνον οι της Α' τάξεως τυχόντες του βαθμού άριστα ή λίαν καλώς. Προτίθενται ο έκ Σπατιών Βύρων Λυκιαρδόπουλος, ένα πολύ συμπαιθητικό παιδί, τό όποιον υπό τά χειροκροτήματα των παρισταμένων προσέρχεται και λαμβάνει άπό των χειρών των μελών της έπιτροπής τό βραβείον, ένα πολυτελή όγκώδη τόμον μετ' ιδιαιτέρως άφιερώσεως. Η έπιτροπή του άπευθίνει ευχάς και συμβουλίας, εις τας όποιας άπαντά εύχαριστών. Όμοίως προσέρχονται και λαμβάνουν τά βραβεία των έαίσης πολυτελείς τόμους, οι τυχόντες του βαθμού λίαν καλώς κ. Α. Δρακόπουλος έκ Πυλάρου και ή δις Άγγελή Ίγγλέση έκ Πεσσάδων, κόρη του καθηγητού της Σχολής.

Ανακρούεται κατόπιν ο έθνικός ύμνος και λήγει ή ώραία έορτή με τά θερμότατα συγχαρητήρια των παρισταμένων πρός τόν Διευθυντήν και τούς Καθηγητάς της Σχολής. Είς τούς προσκεκλημένους προσεφέρθησαν άναψυκτικά. Ο Διευθυντής της Σχολής έκάλεισεν εις ιδιαιτέραν σούκεριν τούς προσδόντες τόν Κοινοτήτων Λειβαθοῦς καθ' ήν έλήφθη άπόφασις όπως γίνουν όρισμένοι ένεργεια διά τήν όσον τό δυνατόν ταχύτερον άνέγερσιν της προτομής του άειμνήστου Παπαγι Βαλλιάνου, τήν ίδεαν της άνεγέρεως της όποιας έοργευσεν τελευτών τόν καλλιπέεστατον λόγον του ο Διευθυντής της Σχολής. Μεταξύ των παριστάντων έσημειώσαμεν τούς έξης: Αίδα Αύγουσταν Λυκιαρδοπούλου, άνεμνάν του έφοπλιστού κ. Ν. Λυκιαρδοπούλου, δίδα Κάτε και Μαριάνθη Βαλλιάνων, κ. Σπύρον Μουσούρη πλοίαρχον, κ. Αλιπράντη ιατρόν, κ. Τασίαν Σπ. Βαλλιάνου, κ. Χρονικόπουλον διευθυντήν ηχημικό εργαστηρίου Βαλλιανείου Γεωργικής Σχολής, κ. Άνναν Τοτόλον με τό χαοιτωμένο άγγελόδι της Μεμψ και τήν δίδα Ζωάνθη Λυκιαρδοπούλου, κ. Δορ. Τραβλόν αντιπρόσωπον του Οίκου Χ. Βαλλιάνου, κ. Α. Άνδρεάτον πλοίαρχον μετά της οικογενείας του, κ. Ελβίαν Ι. Βαλλιάνου μετά της χαοιτωμένης θυγατρός της, αδελφάς Ματιάτον βιομηχάνους, κ. Αλεξανδράτον, προξένους των Κοινοτήτων Λειβαθοῦς κ.τ.λ., κ.τ.λ. Θ. Σ. Τ.

ΠΑΤΡΑΙ 9 Ιουλίου (της ανταποκριτριάς μας). Ο κόσμος κάθε βράδυ ξεχύνεται στά διάφορα κέντρα έλπιζοντας να βρη λίγη δροσιά. Η εξέδρα είναι τό δροσερότερο θερμό κέντρο και γι' αυτό συγκεντρώνει όλο τό καλό και ώραιό κόσμο.

Φύτα ώραιά, πολύχρωμα, το αέριτες κυριαί και... που άκούονται τάς έξας άπό τό Ιταλικόν κουάκι ττο. Όλα αυτά όφειλονται σάν φιλοπόδοσιν συμπολίτην κ. Α. Αραβαντινόν όστις δεν φρίσκει εξόδων προκειμένου να κατάστησιν μόνον τό κέντρον του αυτού.

Απέθανε και έφημέστη σήμερος ένταύθα ο καλός και έγκριτος Κεφαλλήν τών Πατρών, Κοσμάς Φλαμιάτος, διακριθείς καθ' όλον αυτού τόν βίον διά τήν έντιμότητα

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τά πλοία μας άνά τούς Ώκεανούς)
s/s ANTZOΛΕΤΑ έφθασεν Άμβούργον 27 Ιουνίου.

s/s ΖΑΧΑΡΙΟΖΑ (Γ. Λυκιαρδοπούλου) υπό τόν πλοίαρχον Γ. Κατεδάτην έφθασε Μάρου 31 Ιουνίου.

s/s ΙΩΑΝΝΗΣ (Μαζαράκη) άνεχώρησε Μόντε Βίβο 25 Ιουνίου. (Πλοίαρχος Νίκ. Φωκάς).

s/s ΚΟΡΙΑΝΝΑ (Α Μπεκατώρου) υπό τόν πλοίαρχον Α. Μπεκατώρον έφθασε Λονδίνον 28 Ιουνίου.

s/s ΝΥΜΦΗ υπό τόν πλοίαρχον Γ. Φραγκόπουλον έφθασε Σάντα-Φέ 27 Ιουνίου.

s/s ΠΑΝΑΓΗΣ (Λυκιαρδοπούλου) έφθασε Τενερίφαν 27 Ιουνίου έκ Βίλλα Κασιτουταίνε.

s/s ΚΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Διήλθε Lond' s End 27 Ιουνίου διά Πειραιά (πλοίαρχος Γ. Άγγελάτος).

s/s ΑΡΗΣ (Βεργώτης) έφθασε Μάλταν 27 Ιουνίου.

s/s ΚΑΤΕ (Μαζαράκη) υπό πλοίαρχον Β. Σπαθήν άνεχώρησε Πόρτ-Σάτ 25 Ιουνίου διά Χούλλ.

s/s ΚΑΛΥΨΟ ΒΕΡΓΩΤΗ έφθασε Θεσσαλονίκην 28 Ιουνίου.

s/s ΚΑΡΕΤΑΝ ΡΟΚΟΣ (υπό πλοίαρχον Α. Βεργώτην άνεχώρησε έκ Nieuwe Waterweg 30 Ιουνίου διά Βουένος Άνρες.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Διατρίβει έν Άθήναις μετά της εύγενεστάτης κυρίας του ο φίλος κ. Σωκράτης Μασούλης.

Αφίχθη πρό ήμερών και παραμένει ένταύθα ο δικηγόρος κ. Σπύρος Μολφέτας. Ο κ. Μολφέτας ήλθεν εις διαπραγματεύσεις με τήν διοίκησιν της Έθνικής Τραπεζής διά τήν σύναψιν δανείου 600000 δρ. πρός τό Ταμειον Έλαιοπαραγωγής Κεφαλληνίας.

ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ

Διά διατάγματος έχαρακτηρίσθη ως Έθνική όδός Κεφαλληνίας ή έδός Φισκάρδου—Πόρου, άρχομένη έκ Φισκάρδου, διερχομένη διά Πυλάρου Θηναίας, Άργοςτολίου, Περατάτων, Πάστρα, Τζανάτων, Πόρου.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Αφίχθη έκ Γερμανίας ο φοιτητής της Ίατρικής κ. Κωνσταντίνος Μαρούλης.

Ο κ. ΒΟΥΗΣ

Ο συμπολίτης και εκλεκτός φίλος μας άντισυνταγματάρχης Άν. Βουής, άποφαιτίας της άνωτέρας Σχολής Πολέμου, έτοποθετήθη εις άνωτέραν διοικητικήν θέσιν του στρατεύματος.

ΠΕΝΘΗ

Απέθανεν έν νεαρωτάτη ηλικία έκ φθίσεως ο υίός του άγαπητού φίλου Γεωργίου Γιαννουλάτου, Εδστάθιος Γιαννουλάτος.

Τούς οικείους αυτού συλλυπούμεθα. —Απέθανε τό χαριτωμένο άγγελούδι του κ. Μουρελάτου Ιωάννης.

Τήν οικογένειάν αυτού συλλυπούμεθα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΟΤΕΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓ" Ε. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
AL. 24. V. 1. Φ5. 0124

Χριστίνα Αύγερινού
ΤΥΠΟΙΣ ΕΒΕΧ. Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΣ & ΣΙΑ
Γλάδωτος 4—Αθήνα